เฉมัย บุญลาโภ

อนุสรณ์

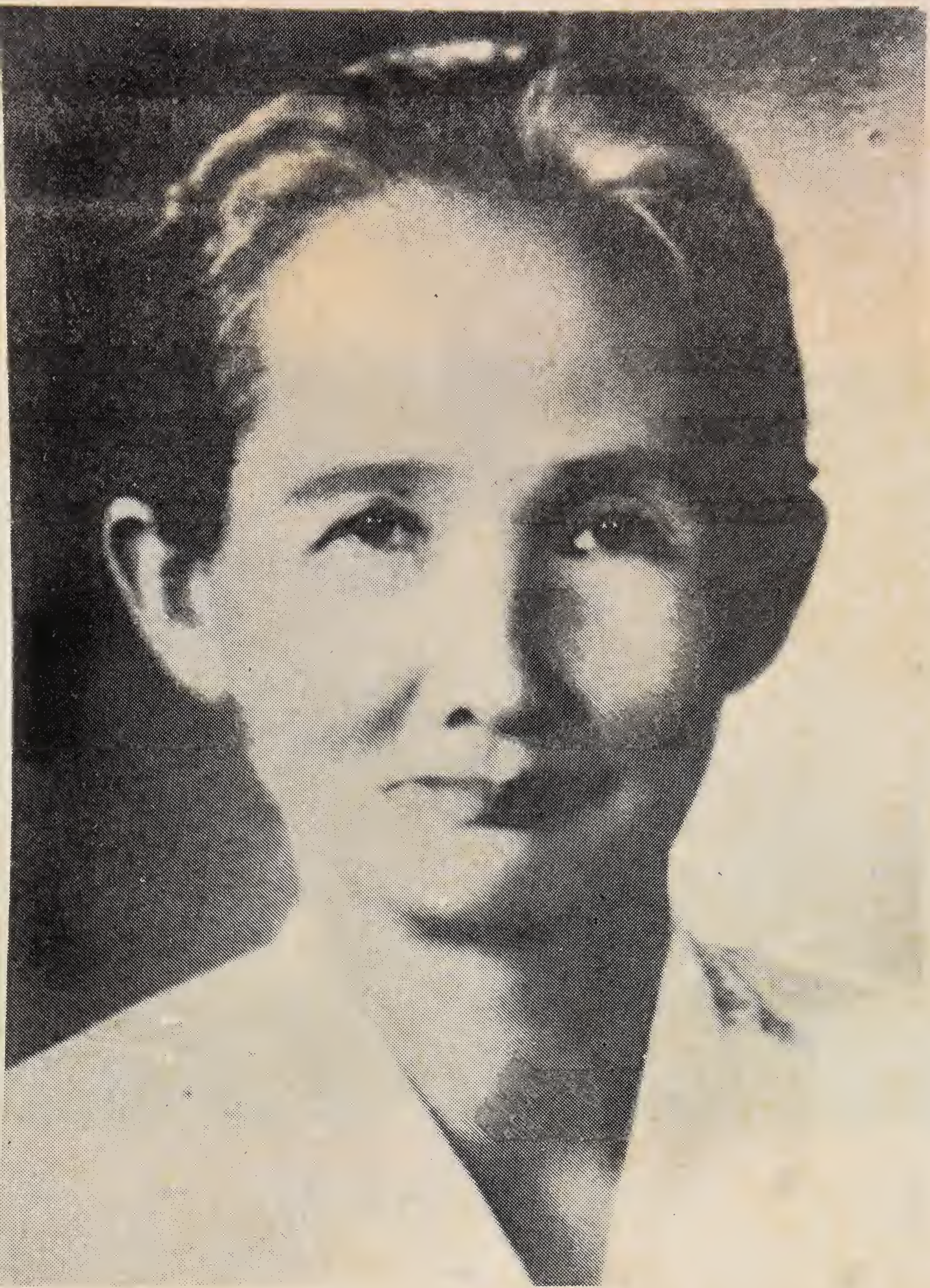
งานฌาปนกิจศพ

นาง ลมัย บุญลาโภ (ไทยวุฒิพงศ์)

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๙

ณ ฌาปนสถานวัดตรีทศเทพฯ
กรุงเทพมหานคร

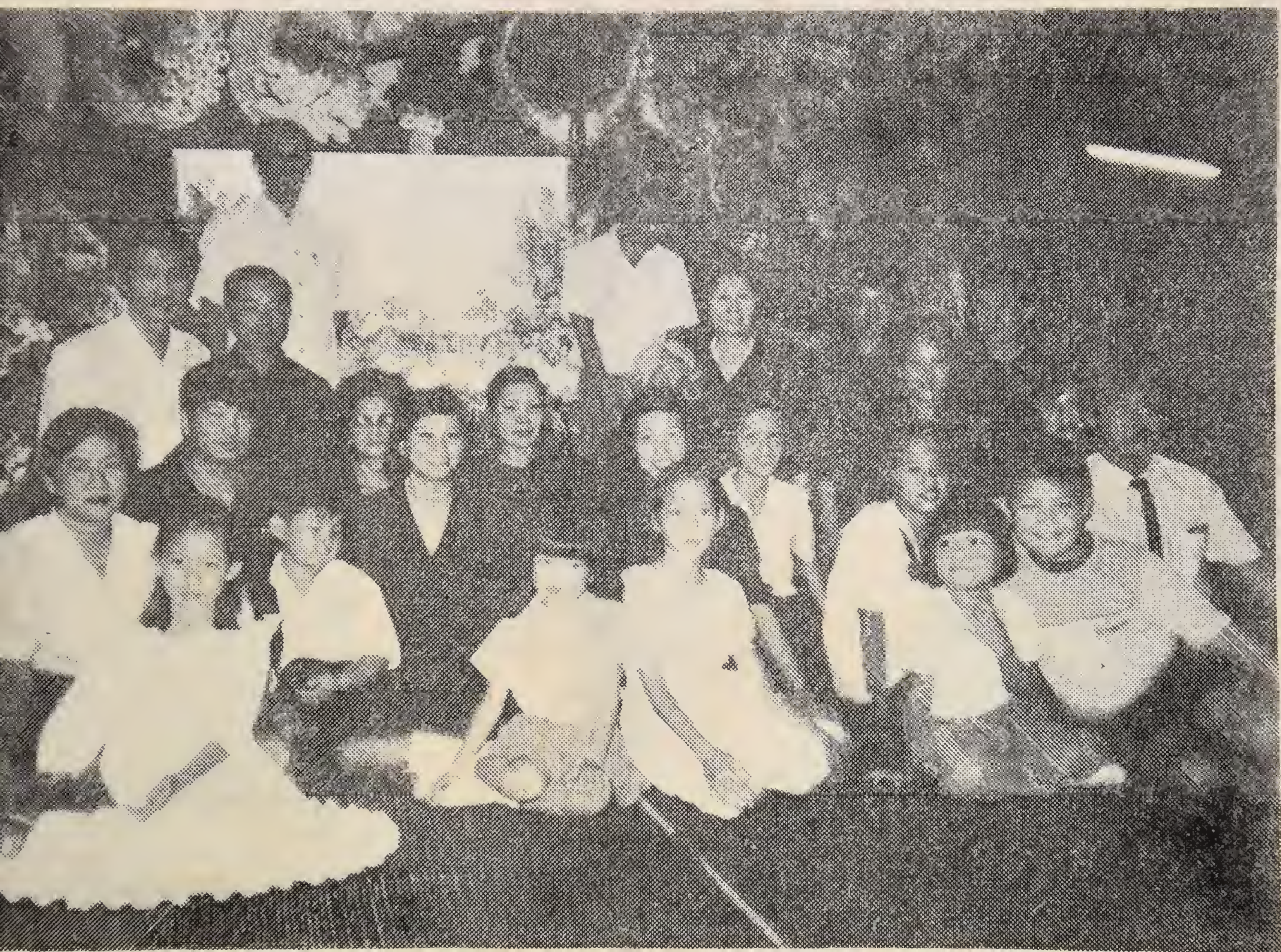
นางลมัย บุญลาโภ

ชาตะ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๔๕

มรณะ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๒๙

บุตร-ธิดา และบุตรสะใภ้

บุตร-ธิดา-หลาน-เหลน

ประวัติ

นางลมัย บุญลาโภ (ไทยวุฒิพงศ์)

นางลมัย บุญลาโภ (ไทยวุฒิพงศ์) เกิดวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๔๕ ที่บ้านแพน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นบุตรของนายเซ่ง นางนิ่ม บุญลาโภ มีพี่ชายและพี่สาวร่วมบิดา มารดา ๒ คนคือ

๑. นายกิจ บุญลาโภ

๒. นางลมุน ปิ่นปลื้มจิตร

สมรสกับนายยม ไทยวุฒิพงศ์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ มีบุตรและธิดา ๕ คน คือ

๑. นายประยุทธ ไทยวุฒิพงศ์

๒. นายศรีหยาด ไทยวุฒิพงศ์ (ถึงแก่กรรม)

๓. นางยาจนา ไคยฤทธิ์

๔. นางยาจิต สุนทโรทก

๕. นายพิทยา ไทยวุฒิพงศ์

มีหลาน ๑๘ คน ดังนี้

บุตรนายประยุทธ และนางสมศรี ไทยวุฒิพงศ์

๑. นายศรีเจษฎ์ ไทยวุฒิพงศ์

๒. นายบัณฑิต ไทยวุฒิพงศ์

๓. นายชัยวัฒน์ ไทยวุฒิพงศ์

๔. นางอรนุช วิสุทธิผล

๕. นางบุศรา วิรเศรณี

บุตร นายศรีหยาด และ นางบรรจง ไทยวุฒิพงศ์

๑. นายอธึก ไทยวุฒิพงศ์

๒. นายอดุลย์ ไทยวุฒิพงศ์

บุตรนางยาจนา และนายอำพล ไคยฤทธิ์

๑. ผศ.อาภารัตน์ อบแย้ม

๒. ผศ.อภิญญา กุญชร ณ อยุธยา

๓. นายกลชัย ไคยฤทธิ์

๔. นางจิตติมา บอร์นเนอร์

บุตรนางยาจิต และนายสมคิด สุนทโรทก

นางจิตวิภา ประทีปเสน

บุตรนายพิทยา **และ นางจริยา** ไทยวุฒิพงศ์

๑. นางสาวพัดชา ไทยวุฒิพงศ์

๒. นางสาวสิรสา ไทยวุฒิพงศ์

๓. นางสาววิภาวี ไทยวุฒิพงศ์

๔. เด็กหญิงเจียระไน ไทยวุฒิพงศ์

๕. เด็กหญิงชัวชม ไทยวุฒิพงศ์

๖. เด็กหญิงพนมมาศ ไทยวุฒิพงศ์

มีเหลน ๑๖ คน ดังนี้

บุตรนายศรีเจษฎ์ และนางศรีนวล ไทยวุฒิพงศ์

๑. ด.ช.วุฒิชัย

๒. ด.ญ.ศรีวลัย

บุตรนายบัณฑิต และนางสุขศรี ไทยวุฒิพงศ์

๑. ด.ช.บริพัฒน์

๒. ด.ญ.เบญจพร

๓. ด.ญ.บัณรสี

บุตรนายชัยวัฒน์ และนางดารณี ไทยวุฒิพงศ์

๑. ด.ช.ปิยวัฒน์

๒. ด.ญ.ดาริกา

บุตรนางอรนุช และนายสมบูรณ์ วิสุทธิผล

๑. ด.ช.นัฐพงศ์

๒. ด.ญ.ศราณี

บุตรนางบุศรา และนายเศรษฐพงษ์ วิรเศรณี

ด.ช.เศรษฐบุตร

บุตร ผศ.อาภารัตน์ และนายการุญ อบแย้ม

๑. ด.ช.ธนัท

๒. ด.ช.ธนัย

๓. ด.ช.ธนัน

บุตร ผศ.อภิญญา และนายรัตนโรจน์ กุญชร ณ อยุธยา

๑. ด.ญ.รติญาณ์

๒. ด.ช.ธิษณะ

๓. ด.ญ.ธิติญาณ์

ชีวิตในวัยเยาว์ของท่าน เมื่ออายุได้เพียง ๖ ปีก็กำพร้าบิดา และเมื่ออายุ ๘ ปีก็กำพร้ามารดา จึงได้อยู่ในความอุปการะของพี่สาว คือนางลมุน ปิ่นปลื้มจิตร แม้ท่านจะไม่เคยเข้าศึกษาในโรงเรียนแห่งใดเลย แต่ท่านก็ได้สนใจขวนขวายศึกษาด้วยตนเองอยู่เสมอ จนกระทั่งมีความรู้แตกฉาน ต่อมาเมื่อย้ายไปอยู่กับพี่ชาย ก็สามารถช่วยสอนหนังสือในโรงเรียนประถมของพี่ชาย

ซึ่งตั้งอยู่ในตำบลนั้น จนกระทั่งได้รับคำชมเชยจากผู้ปกครองนักเรียนว่า "ครูลมัย สอนหนังสือเก่ง เด็กอ่านหนังสือได้ไวและคล่อง"

ต่อมาได้ย้ายติดตามพี่สาวมาอยู่กรุงเทพฯ และสมรสเมื่อพ.ศ. ๒๔๖๐

หลังจากสมรสแล้ว ๔-๕ ปี ท่านได้ติดตามสามี ซึ่งย้ายไปรับราชการอยู่ที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ท่านก็เข้าสมาคมกับบรรดาเพื่อน ๆ และภรรยาของเพื่อนสามีได้เป็นอย่างดี มีไหวพริบและปฏิภาณในการสนทนา จนเพื่อน ๆ ของสามีเข้าใจว่าท่านจบการศึกษาจากโรงเรียนสตรีที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้น ครั้นท่านปฏิเสธว่า ไม่เคยเข้าศึกษาในโรงเรียนใดเลยก็ไม่มีใครเชื่อ ระหว่างที่สามีรับราชการอยู่ที่เชียงใหม่ ท่านได้มีโอกาสอ่านหนังสือในห้องสมุดของโรงเรียนจนเกือบหมดทุกเล่ม เพราะสนใจอ่านทุกประเภท โดยเฉพาะทางด้านโคลง กลอนชอบอ่านมาก เป็นการเหลือเชื่อที่จะบอกว่า ท่านสามารถจำคำกลอนเรื่องพระอภัยมณีได้หมดทั้งเล่ม นอกจากนี้ยังเชี่ยวชาญในการแต่งกลอน ๘ ด้วย เวลาเขียนจดหมายถึงบุตรหรือหลานที่อยู่ห่างไกล บางฉบับท่านเขียนด้วยกลอน ๘ ทั้งฉบับ

ท่านเป็นผู้ที่มีนิสัยสุภาพอ่อนโยน และถึงพร้อมด้วยพรหมวิหาร ๔ ได้อบรมบุตรธิดาด้วยความสุขุมคัมภีรภาพ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดี นอกจากนี้ยังเป็นผู้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ขยัน และมัธยัสถ์ ช่วยสามีสร้างฐานะของครอบครัว สมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เล็กน้อยได้ช่วยสามีทำธุรกิจ โดยการประมูลส่งของให้หน่วยราชการ ทำให้ครอบครัวมีฐานะมั่นคงขึ้น

ต่อมาเมื่อบุตรธิดาจบการศึกษาแล้ว ท่านก็ทุ่มเทความสนใจให้กับการศึกษาพระพุทธศาสนาโดยการตั้งใจเล่าเรียนพระอภิธรรม ได้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ด้วยศรัทธาและวิริยะอย่างสม่ำเสมอ หาโอกาสทำการ

กุศลด้วยความโสมนัสพร้อมด้วยญาณสัมปยุตและอสังขาริก จนเกิดความมั่นใจว่า ได้ทำทางที่ดีไว้สำหรับตนเองแล้วในภพหน้า

ท่านเป็นผู้ที่มีสุขภาพดี นอกจากเข้าโรงพยาบาลเพราะการคลอดบุตรแล้ว ก็ไม่เคยป่วยไข้จนต้องเข้าโรงพยาบาลอีกเลย จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต ได้ล้มป่วยลงด้วยโรคไต และมีโรคแทรกซ้อนภายหลังการผ่าตัด รวมเวลาที่ป่วยอยู่ ๗ เดือนครึ่งก็ได้จากบุตรหลานไปอย่างสงบ เมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๒๙ เวลา ๑๕.๐๐ น.เศษ ณ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าฯ ทิ้งความอาลัยรักและเคารพบูชาไว้แก่บุตรหลานโดยทั่วกัน สิริรวมอายุได้ ๘๔ ปี ๗ เดือน

ขอบพระคุณ

ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้กรุณาสละเวลาและปัจจัย เพื่อร่วมในการบำเพ็ญกุศล ที่ได้นำพวงหรีดและพวงมาลามาเคารพศพ ที่ได้เป็นเจ้าภาพในพิธีสวดพระอภิธรรม และที่ได้มาเป็นเกียรติในพิธีฌาปนกิจศพ

ขอขอบพระคุณ พลตรี น.พ.อมฤต ณ สงขลา ผู้อำนวยการ ร.พ.พระมงกุฎเกล้าฯ, พันเอก น.พ.สุจินต์ อุบลวัตร, พันเอก น.พ.ปิติ ธรรมมงคล, พันเอกแพทย์หญิงอุษณา ลุวีระ รวมทั้งแพทย์ประจำบ้านอีกหลายท่าน และพยาบาลประจำตึก ๘ ชั้น ที่อยู่ประจำชั้น ๔, ชั้น ๕, ชั้น ๖ ที่ได้กรุณาให้ความสะดวกและการรักษาพยาบาลอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ บุญมี เมธางกูร ที่กรุณาอนุญาตให้ตีพิมพ์เรื่อง “เบื่อชีวิตคิดจะฆ่าตัวตาย”

เจ้าภาพขอขอบพระคุณในความกรุณาของทุก ๆ ท่าน หากมีสิ่งใดบกพร่องเจ้าภาพกราบขออภัยไว้ ณ โอกาสนี้

เจ้าภาพ

รายนามผู้ที่ให้เกียรติรับเป็นเจ้าภาพ สวดพระอภิธรรมศพ

๑๔ ส.ค. ๒๕๒๙ บุตรธิดา และหลาน ๆ

๑๕ ส.ค. ๒๕๒๙ ครอบครัว "ไคยฤทธิ์"

๑๖ ส.ค. ๒๕๒๙ ครอบครัว "ไทยวุฒิพงศ์"

๑๗ ส.ค. ๒๕๒๙ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
สมาคม ร.ร.อาชีวศึกษาเอกชน

๑๘ ส.ค. ๒๕๒๙ สมาคมชาวกรุงศรีอยุธยา

๑๙ ส.ค. ๒๕๒๙ ร.ร.วัดสุทธิวรารามและนักเรียนเก่า

๒๐ ส.ค. ๒๕๒๙ คณะชาวนนทบุรี

รายนามผู้ที่ให้เกียรตินำพวงหรีดมาเคารพศพ

ครอบครัว "ไคยฤทธิ์"
ครอบครัว "ตันติวงศ์"
ครอบครัว "ปิ่นปลื้มจิตร"
ครอบครัว "วิรเศรณี"
ร.ร.เทคโนโลยี กรุงเทพฯ
บริษัทโอลิมเปีย จำกัด
คณะครู ภ.ป.ร.ราชวิทยาลัย
ร.ร.วัดเขมาภิรตาราม
ร.ร.เทคโนโลยีสยาม
ร.ร.วิมลพณิชยการศรีย่าน
สินเซอร์วิส
ร.ร.ตั้งตรงจิตต์พณิชยการ
ห้องอาหารมิลิน
จุฑารัตน์การพิมพ์
น.อ.บรรหาร-ผกา อิศรัตน์
คุณสุชาติ-เกสินี นวมมี
ร.ร.สอนดัดผม-ตัดเสื้อนุชนารถ
ร.ร.พณิชยการจรัญสนิทวงศ์
บริษัท T P Dจำกัด

แผนกอบรม (ก.ฟ.ภ.)
ร.ร.ภูเก็ต เทคโนโลยี
ร.ร.ติวานนท์การศึกษา
สมาคมศิษย์เก่าก่อสร้างอุเทนถวาย
คณะครู อาจารย์ ร.ร.วัดสุทธิวราราม
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
ข้าราชการทะเบียนและสถิติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
พ.อ.ประเมิน - นพวรรณ พรหมเวช
ร.ร.ไทยเทคโนโลยี
พ.ต.อ.บรรจง - ธิติมา สัทธรรม
ร.ร.พณิชยการราชดำเนิน
ร.ร.ชาติศึกษา
ร.ร.เทคนิควิมลพณิชยการประชาชื่น
กองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงานของ ส.ช.
กลุ่ม ร.ร.อาชีวศึกษาเอกชนภาคเหนือ
ร.ร.พณิชยการสามเสน
พินิจ - บุญช่วย จิตรประไพ
ร.ร.อรรถวิทย์พณิชยการ
ร.ร.ดรุณพิทยา - ดรุณพิทยาพณิชยการ
วิชัย วลาพล นายกสมาคมช่างภาพสื่อมวลชน
กองส่งเสริมวิทยฐานะครู
ร.ร.พณิชยการ นครสวรรค์ สิงห์บุรี สุโขทัย
ร.ร.อนุบาลสันติสุข

พ.ต.ท.พจน์ฤทธิ์ ฤทธิ์รณศักดิ์
คณะอาจารย์ ร.ร.ศรีบุณยานนท์
ร.ร.ดุสิตพณิชยการ
เมทนี-วิสาขา ภานุทัต
มูลนิธิศรีบุณยานนท์
สมาคมศิษย์เก่าศรีบุณยานนท์
สมาคมครูผู้ปกครองศรีบุณยานนท์
ประเสริฐ บุญสม
กองการพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
การสวัสดิการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
พนักงานบริษัท ณัฐพงศ์แทรกเตอร์ จำกัด
สกล - ฉลอม จิวัธยากุล
สมาคมชาวกรุงศรีอยุธยา
นิยม - อมร รุจิรพงษ์
บ.กรุงไทยแทรกเตอร์ จำกัด
ร.ร.สอนออกแบบตัดเย็บนานาชาติกาลวิน สาขาฝรั่งเศส
บริษัท โค้ก จำกัด
ร.ร.ผดุงศิษย์พิทยา
สมาคมนักเรียนเก่าสุทธิวราราม
อินทนิมา กุญชร ณ อยุธยา
ศรี ประทัดสุนทรสาน
พ.อ.สุเทพ - พ.ญ.ลำดวน จันทรอัมพร
ร.ร.แสนยานุกรวิทยา

ชมรมอุเทนถวาย การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค
ห.จ.ก.ลาภวิบูลย์กิจ
พ.อ.มงคล - วารี ศรีมูลชัย
ร.ร.เทคโนโลยี หมู่บ้านครู
อาจารย์ พีระ พนาสุภิน
อาจารย์ มาโนธน์ อภิธธานนท์
อุดม เติมวิวัฒน์
ร.ร.เสริมสวยวีดาร์ดีไซน์
สมาคม ร.ร.อาชีวศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย
บ. นิว ส.ยนตร์ จ.ก.
สุวพจน์-รัตนา นิมายน
สมาคมเครื่องจักรกลและเครื่องทุ่นแรง
พลเอกประทีป เทพวิศาล
ร.ร.สตรีวรนารถ
ประสิทธิ์ อัศวโสภณ
สุเทพ - เพ็ญศรี วรผลึก
สละ ผไททะเบียน

“พระพรหมของลูก”

เมื่อครั้งคุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ ลูก ๆ นึกอยู่เสมอว่า พวกเรานี้ช่างโชคดีเสียจริง ๆ ที่ได้เกิดมาเป็นลูกของคุณแม่ เพราะการปฏิบัติของคุณแม่ต่อพวกเรา ทำให้เรารู้ซึ้งถึงความรักความเสียสละ ความห่วงใย และความปรารถนาดีของท่านที่มีต่อลูก ๆ ทุกคน

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “มารดาที่ดีเปรียบเสมือนพระพรหมของลูก” นั้น ช่างเป็นความจริงที่ซาบซึ้งแก่ใจลูกยิ่งนัก พระคุณของคุณแม่มากพ้นคำบรรยายใด ๆ ที่ลูกจะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ได้ สิ่งที่ประเสริฐสุดที่คุณแม่ให้ไว้แก่ลูก ๆ แล้วนั้นคือ “อริยทรัพย์” คือทรัพย์ภายในหรือมรดกทางจิตใจนั่นเอง (คือศีล ศรัทธา หิริ โอตตัปปะ พหุสัจจะ จาคะ และปัญญา) ยิ่งนำมาใช้มากเท่าไรยิ่งเกิดคุณค่าแก่ตัวเอง แก่ครอบครัว แก่สังคม และแก่ประเทศชาติมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ทรัพย์นี้จะไม่มีวันหมดไปเลย ยิ่งใช้ยิ่งมีมากขึ้น เป็นทรัพย์อันประเสริฐอย่างแท้จริง พวกเราจะนำมาใช้ตลอดไป ให้สมดั่งเจตจำนงของคุณแม่ ที่ได้มอบไว้ให้แก่พวกเรา

ขณะนี้คุณแม่ได้จากพวกเราไปแล้ว เมื่อตอนที่ท่านกำลังป่วยอยู่ พวกเราก็ได้พยายามทำใจว่า “ท่านก็อายุมากแล้ว อาการป่วยของท่านก็มิใช่น้อย ถึงแม้พวกเราจะได้ดูแลและรักษาพยาบาลท่านอย่างดีที่สุดแล้วก็ตาม ท่านก็คงจะต้องจากเราไปในเวลาไม่ช้านี้อย่างแน่นอน ถึงอย่างไรท่านก็จะต้องจากไปอยู่ในภพภูมิที่มีความสุข เพราะท่านได้ทำมหากุศลไว้แล้วอย่างมากมาย” ถึงจะได้ทำใจไว้อย่างนี้แล้วก็ตาม เมื่อถึงเวลาที่ท่านจากพวกเราไปจริง ๆ พวกเราก็ยังรู้สึกใจหาย สุดรัก สุดอาลัย เหมือนใครมาควักเอาดวงใจไป

ขอคุณแม่ผู้เปรียบเสมือน "พระพรหมของลูก" ได้โปรดรับทราบด้วยญาณอันประเสริฐของคุณแม่ด้วยเถิดว่า พวกลูก ๆ นี้ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอให้คุณแม่ได้ประสบสุขในทิพยสถานอันสมควรแก่กุศล ผลบุญ และคุณงามความดีที่คุณแม่ได้บำเพ็ญมาแล้วโดยตลอดด้วย เทอญ

ยาจนา ไคยฤทธิ์

เขียนในนามของลูกทุกคน

อาลัยคุณย่า...คุณยาย

เมื่อระลึกถึงคุณยายใจก็เศร้า
ท่านเคยพร่ำสั่งสอนวอนว่าเตือน
เรื่องเมตตาปรานีท่านมีให้
แม้ตัวท่านเหนื่อยยากมากลำเค็ญ
เรื่องทำบุญทำทานท่านอุทิศ
บวชให้แล้ว อุปการะต่อจนพอคลาย
ร่วมตั้งมูลนิธิโรงพยาบาลสงฆ์
ทั้งโรงเรียนก็ร่วมสร้างอุทิศมา
เท่าที่หลานขานไขยังไม่หมด
กุศลกรรมที่ท่านทำมีมากมาย
แม้ว่าเกิดชาติหน้าคราไหนไหน
ขอให้เป็นร่มโพธิ์ไทรไปยืนนาน
หลานขอตั้งดวงจิตอธิษฐาน
อยู่ในทิพย์พิมานนานเป็นนิจ

ให้สุดเหงาดวงใจใครจะเหมือน
ใจท่านเหมือนดั่งน้ำที่ฉ่ำเย็น
ไม่ว่าใครเดือดร้อนช่วยผ่อนเข็ญ
แต่ถ้าเห็นหลานหลานสุขทุกข์ท่านคลาย
ทั้งบวชพระเณรเป็นนิจไม่คิดหน่าย
บางองค์ได้ท่านอุปถัมภ์จนอำลา
เจตจำนงเพื่อพระมีที่รักษา
อุปถัมภ์พระศาสนาไม่คลาคลาย
แต่จำจดในใจไม่เสื่อมหาย
หากขยายก็ยืดยาวราวตำนาน
ขอให้ได้เป็นยายย่าป้าของหลาน
ขอให้หลานได้รับใช้ดังใจคิด
ให้วิญญาณคุณย่ายายได้สถิต
ขอสัมฤทธิ์ตามจิตมั่นนิรันดร์เทอญ

จากหลาน ๆ

เบื่อชีวิตคิดจะฆ่าตัวตาย

โดย

นาย บุญมี เมธางกูร

เบื่อชีวิต
คิดจะฆ่าตัวตาย

ผมได้ขึ้นรถแท๊กซี่คันหนึ่งเพื่อไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ชานเมือง การเดินทางก็ไกลและรถติดกันมาก ก่อนออกไปถึงชานเมืองก็ต้องใช้เวลาเกินกว่า ๑ ชั่วโมง ผมก็เลยถือโอกาสที่ว่างนั้นเปิดการสนทนาขึ้นกับคนขับรถแท๊กซี่ ผมได้ตั้งคำถามขึ้นก่อนว่า

เป็นอย่างไรบ้าง การขับรถแท๊กซี่ในขณะนี้

ท. แย่มากครับ ตั้งแต่ปีกลายมาแล้ว รถแท๊กซี่มากแต่คนโดยสารน้อยลงหาได้เกือบจะไม่พอกิน แต่ก่อนนี้ผมขับรถเฉพาะในเวลากลางวันแต่ในเวลานี้ต้องขับรถในเวลากลางคืนเพิ่มขึ้นอีก

บ. ตอนนี้เศรษฐกิจไม่ดี และไม่ดีไปทั่วโลก ประเทศไทยของเราจึงหนีไปไม่พ้นที่จะต้องโดนกระทบกระเทือน ดังนั้น ผู้ที่

จะขึ้นรถแท๊กซี่จึงได้ลดลงไป แต่ว่า ถ้าทำมาหาได้ให้พอดำรงชีวิตไปก็นับว่าดีแล้ว

ท. มันไม่ยังงั้นน่ะซิครับ รายได้แต่ละวันไม่พอกับค่าใช้จ่าย ซึ่งผมและภรรยาก็ประหยัดอย่างที่สุด แม้ผมจะมีอายุกว่า ๖๐ ปีแล้ว ผมก็ยังมีลูกที่ยังเล็กที่ต้องเลี้ยงดูอยู่ถึงสี่คน กำลังกินกำลังนอนทั้งนั้น คนโตอายุได้ ๑๒ ปี เพราะผมมาได้กับภรรยาคนนี้อายุมากแล้ว ภรรยาคนเก่าเขาเสียชีวิตไปแต่ไม่มีลูก

บ. รถแท๊กซี่เป็นของคุณเองหรือ

ท. เช่าเขาครับ วันหนึ่งต้องจ่าย ๒๐๐ บาท แล้วยังแถมกลางคืน ๒๐๐ บาท อีกต่างหาก กลางคืนผมรับช่วงต่อมาจากเพื่อนผมคนหนึ่งอีกคันหนึ่ง ไม่ขับกลางคืนด้วยก็ไม่ไหวครับ เพราะไม่พอจริง ๆ เป็นหนี้เป็นสินเพราะไปยืมเขามาใช้รอบบ้านแล้ว ผ่อนใช้เขาไปก็ยังไม่ได้เท่าใด เวลานี้ไม่มีใครเขาให้ยืมแล้ว เขาเข็ดกันหมด ทั้ง ๆ ที่ผมก็ซื่อสัตย์แต่จะทำอย่างไรได้มันจำเป็นจริง ๆ ที่จ่ายตามเวลากำหนดไว้ไม่ได้

บ. แล้วแม่บ้านไม่ช่วยกันทำงานหารายได้บ้างหรือ

ท. แม่บ้านผมเขารับจ้างซักและรีดเสื้อผ้า ก็คนแถวนั้นแหละครับรับเขามา พอจะช่วยได้บ้างเล็กน้อย เอามาช่วยค่าเช่า

บ้าน ก็บ้านหลังใหญ่ที่คนเขาเช่ามาแล้วแบ่งให้เช่าครอบครัวละห้องผมก็ห้องหนึ่ง เดือนละ ๕๐๐ บาท

บ. ผมก็เห็นใจในความลำบากของคุณ แต่จะทำอย่างไรได้ เพราะทำเอาไว้........

ท. ผมทำอะไรหรือครับ ผมเป็นคนชอบธรรมะธรรมโม เคยบวชเคยเรียนมาแล้ว ผมสอบได้นักธรรมโทแล้วไม่ชอบทำทุจริต ไม่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แล้วก็มีความเมตตากรุณา ผมก็ไม่ทราบว่า ทำดีแล้วทำไมจึงไม่เห็นได้ดีสักที เหตุใดจึงมิได้เป็นไปตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้........ผมรู้สึกท้อแท้ใจ

บ. *พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้ทรงสอนอย่างที่คุณเข้าใจ คนส่วนใหญ่ก็คิดเหมือน ๆ กับคุณนั่นแหละ ทำดีลงไปแล้วก็จะเรียกร้องหาผลที่เกิดจากการกระทำดีให้ได้ทันใจ เมื่อไม่ได้ก็โทษโน่นโทษนี่ โทษคนโน้นคนนี้เป็นการใหญ่ แม้แต่โทษไปถึงเทวดา ตลอดไปจนถึงดินฟ้าอากาศก็โทษได้*

ถ้าคุณได้ศึกษาพระอภิธรรมปิฎกซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของชีวิตจิตใจเสียให้พอเข้าใจแล้วคุณก็จะเบาสบาย ผ่อนคลายลงไปจากความทุกข์ความเร่าร้อนลงได้

เป็นอันมาก เพราะมีข้อเท็จจริงและมีบทพิสูจน์พร้อมบริบูรณ์อยู่ภายในจิตใจ ....

ท. มีบทพิสูจน์ด้วยหรือครับ ผมละชอบบทพิสูจน์นัก พิสูจน์อย่างไรครับ

บ. แน่นอน บทพิสูจน์นั้นมีมากมาย พิสูจน์ได้ในภาคทฤษฎีก็หลายอย่างและในภาคปฏิบัติก็หลายวิธี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้วางบทพิสูจน์ไว้ให้มากมาย รอคอยผู้มีความรู้มาก ๆ มีเหตุผลมาก ๆ มีปัญญาดี ๆ (ทางโลก) มาพิสูจน์ความจริงที่ได้มอบให้ พระองค์มิได้เกรงว่าผู้ใดจะมาพิสูจน์ พระองค์เกรงอยู่ผู้เดียวเท่านั้น คือผู้ที่ช่างพูด ช่างเจรจาแล้วบางทีก็โจมตีหาว่าพระพุทธศาสนานั้นมีแต่เรื่องเพ้อฝันตามคนโบราณ แต่ไม่ยอมเข้ามาศึกษาเล่าเรียนหรือค้นคว้าหาความจริง

ท. แล้วผมจะเอาเวลาที่ไหนไปศึกษาเล่าเรียนหรือปฏิบัติเล่าครับ ผมต้องขับรถหากินทั้งกลางวันกลางคืน

บ. หนังสือก็มีมากมายเอาเวลาที่นั่งคอยคนโดยสารอ่านก็ได้ วันละเล็กวันละน้อย ค่อย ๆ พิจารณาไปแล้วก็จะเห็นว่ามีบทพิสูจน์มากมาย สำหรับการปฏิบัติเพื่อพิสูจน์คุณก็ยังไม่ต้อง

เข้าปฏิบัติโดยตรงก็ได้ เพียงแต่ย่างกรายเข้าไปในอภิธรรมมูลนิธิ ที่อยู่ภายในวัดพระเชตุพน ฯ คือวัดโพธิ์ ตรงข้ามกับหน้าตลาดท่าเตียน กรุงเทพ ฯ คุณก็จะได้เห็นผู้ปฏิบัติที่พิสูจน์ให้คุณได้บังเกิดความอัศจรรย์ใจหลายอย่าง หลายวิธี

ผมขอให้สัญญาว่าผู้ใดได้ศึกษาวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของชีวิตจิตใจจากในพระอภิธรรมปิฎกแล้ว ชีวิตของเขาก็จะถูกผันแปรเปลี่ยนแปลงไปใหม่ จิตใจก็จะแช่มชื่นแจ่มใสเบิกบานใจได้จริงๆ ความเศร้าหมองเร่าร้อนจะค่อย ๆ ลดลงไปตามความเข้าใจที่เพิ่มขึ้น ๆ อย่างแน่นอน แล้วจะไม่พร่ำพรรณนาพร้อมทั้งน้ำตานองหน้าไม่เว้นแต่ละวัน เพราะทราบเป็นอย่างจริงแท้แน่นอนว่า เป็นกรรมของเราจริงๆที่ได้

กระทำเอาไว้ในอดีต เมื่อเป็นหนี้สินเขามาแล้วจะไม่ยอมชำระหนี้ได้อย่างไร........

ท. ผมได้ฟังคุณแล้วก็ดีใจ แต่ขอได้โปรดช่วยให้ผมได้แสงสว่างแห่งปัญญาบ้างเถิดครับ ผมขอตั้งต้นในวันนี้เลย แม้เวลาจะมีไม่มาก ผมชอบบทพิสูจน์ง่าย ๆ พอให้ผมเข้าใจสักเล็กน้อยแม้นิดหน่อยก็ยังดี ในเรื่องของกรรมว่ามันให้ผลได้อย่างไรเหตุไฉนคนทำดีจึงไม่ได้รับผลดีตอบแทน ให้สาสมกับความดีที่เขาได้กระทำ

บ. ผมจะขอเล่าเรื่องจริง ๆ ให้คุณได้ฟังเพื่อเป็นตัวอย่างเสียก่อนสัก ๑ – ๒ เรื่อง แล้วจึงค่อยมาว่ากันในเรื่องของเหตุผลและข้อเท็จจริงกันอีกทีหนึ่ง

คุณเชื่อไหมว่าคนโดนรถทับกลางตัวแล้วไม่ตาย แล้วก็ไม่พิการหรือเป็นอัมพาตด้วย

ท. ผมจะเชื่อได้อย่างไร มันเป็นเรื่องพ้นวิสัย ถ้าเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ผมไม่เอานะครับ

บ. ไม่ใช่อิทธิปาฏิหาริย์และไม่ใช่พ้นวิสัย แต่เป็นด้วยอำนาจของกรรม เรื่องมีอยู่ว่า คุณเต็ม สุวิกรม เป็นนักศึกษา

พระอภิธรรมของผมเอง และเป็นเพื่อนกับผมในฐานะเป็นกรรมการของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ด้วย

เขาเป็นข้าราชการผู้ใหญ่อยู่ในกรมสรรพสามิต ทางราชการได้ให้เขาไปเมืองนอกบ่อย ๆ จนบ่นว่าเบื่อ เขาว่าก็ไม่เห็นจะน่าพิศมัยอย่างใด เห็นแต่คนแยะ ๆ และตึกสูง ๆ เท่านั้น

วันหนึ่งเขาได้เดินทางไปราชการต่างจังหวัดโดยรถจิ๊ปคันใหญ่ พร้อมกับข้าราชการอีก ๒ คน รถเกิดเสียหลักแล้วคนขับพารถโคลงเคลงแล่นแถลบออกไปในท้องนา เขาเองก็ไม่ทราบว่าเป็นไปด้วยเหตุอะไรกระเด็นออกจากรถไปแล้วล้อรถก็ทับตรงท้องพอดี เขาเจ็บปวดมากร้องครวญครางคิดว่าชีวิตคงจะสิ้นสุดลงในวันนี้อย่างแน่นอน เพราะรถคันใหญ่ ล้อข้างหนึ่งทับอยู่บนท้องแต่เพื่อนข้าราชการและคนขับรถไม่เป็นอะไรเลย

ทั้ง ๓ คนเห็นหัวหน้านอนอยู่ใต้ท้องรถก็ตกใจ ต่างก็พากันเข็นรถให้ถอยออกไป แต่รถก็ขยับเขยื้อนไม่ได้ เพราะล้อหนึ่งจมอยู่ในดิน ต้องไปตามชาวบ้านอีกหลายคนมาช่วยกันเข็นจึงได้ถอยออกไปได้

ผมไปเยี่ยมเขาที่โรงพยาบาลศิริราช ได้ตั้งคำถามว่า ทำไมรถยนต์ทับกลางตัวแล้วจึงรอดชีวิตมาได้ เขาบอกว่าคงจะเป็นเพราะกรรมของผมในอดีตและในปัจจุบันมาช่วยสนับสนุนเอาไว้เป็นแน่ ผมก็ไม่ทราบว่าผมหล่นลงมาจากรถได้อย่างไร แล้วทำไมจึงได้มีหลุมให้ผมนอนลงไปพอดี ๆ กับที่รถทับ แม้จะเจ็บปวดแสนสาหัส แต่ผมก็รอดมาได้ราวกับปาฏิหาริย์

คุณเต็ม สุวิกรม ต้องทนนอนเจ็บปวดอยู่ในโรงพยาบาลศิริราชเป็นเดือน แล้วก็ออกจากโรงพยาบาลได้ แต่เดินเหินเป็นปกติเหมือนมิได้เจ็บป่วยอะไร แขนขาและศีรษะมิได้เสียหาย ทั้งนี้ก็เพราะกรรมของเขาในอดีต คือการเบียดเบียนสัตว์นั้นไม่มากนัก แม้กรรมดีในปัจจุบันที่ทำมาก็ช่วยร่วมสนับสนุนด้วยเพราะมีจิตใจเป็นคนเมตตากรุณา จึงไม่กลายเป็นคนพิการไป และแน่นอนจะต้องมีกรรมไม่ดีในอดีต แล้วก็มีฝ่ายกุศลกรรมในปัจจุบันช่วยประคับประคองให้ด้วย

ท. การที่ร่างของเขาตกลงไปในหลุม เขาจึงมิได้เป็นอันตรายมากนั้น ผมว่า ก็เพราะความบังเอิญทำให้เป็นไป........ และที่ว่ากรรมจากชาติก่อนมาร่วมให้ผลด้วยนั้นผมยังสงสัย

ท. ถ้าคุณได้ศึกษาพระอภิธรรมเสียให้พอเข้าใจแล้ว คุณก็จะไม่พูดว่า "บังเอิญ" เพราะคำว่า บังเอิญไม่มีในพระพุทธศาสนา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า ผลเกิดขึ้นมาแล้วจะต้องมีเหตุเสมอไป ไม่มีเหตุแล้วผลจะเกิดขึ้นมาได้อย่างไรกัน

แต่อย่างไรก็ดี บางทีเรื่องเดียวก็มีเหตุมาร่วมกันสนับสนุนตั้งหลายเหตุ ทั้งแอบแฝงอยู่อย่างเร้นลับลึกซึ้งจริง ๆ จึงยากที่ผู้มิได้ศึกมาจะทำความเข้าใจได้ สำหรับผู้ศึกษามาด้วยดีจะได้เหตุผลและข้อเท็จจริงมิใช่อ้างเอาเฉย ๆ ให้เชื่อส่ง ๆ ไป หรือพูดเอาง่าย ๆ ว่าเป็นกรรมของเราเอง

ท. จะทำให้ผู้ที่มิได้ศึกษาพระอภิธรรมอย่างผมพอมองเห็นหนทางบ้างไหมครับ

บ. ก็พอจะได้บ้างแต่เวลามันน้อยผมจึงขออธิบายย่อ ๆ

ผมขอถามคุณสักหน่อย ถามเรื่องที่อยู่ต่อหน้าง่าย ๆ คือความรู้สึก "เห็น, ได้ยิน, หรือคิดนึก" ได้นั้น มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เห็น ได้ยิน คิดนึก นั้นมันมาจากไหน ไม่มีอดีตชาติแล้วจะเห็นได้หรือ เมื่อเห็นดี หรือไม่ดีแล้วไม่มีบุญไม่มีบาป ในอดีตมาช่วยด้วยก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

เฉพาะที่มีความรู้สึก "เห็น" ได้เท่านั้น ก็จะต้องมีเหตุมาประชุมกันอย่างน้อยที่สุดถึง ๓ เหตุ เช่นต้องมี รูปารมณ์ อันได้แก่คลื่นแสงที่สะท้อนจากวัตถุสสาร แล้วมากระทบกับจิตที่จักขุปสาทะ คือประสาทตา จะต้องมี จักขุปสาทะ คือประสาทตาที่ดี สามารถรับอารมณ์ทางตาได้ แล้วจะต้องมี จิตใจ หรือ วิญญาณ เข้ามาร่วมประชุมด้วย ขาดไปแม้แต่เหตุเดียวก็จะเห็นไม่ได้เลยเป็นอันขาด แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าได้ศึกษาโดยพิสดารแล้วก็จะเข้าถึงความจริงที่น่าอัศจรรย์เพราะเพียงแต่รู้สึก "เห็น" ได้เท่านั้น ก็จะต้องมีเหตุมาประชุมกันมากมายหลายสิบเหตุ

ชาวโลกทั้งหลายค้นคว้าหาความจริงกันมาจนถึงบัดนี้ก็นานแสนนาน ต่างก็อวดกันว่ามีความเจริญรุ่งเรืองสารพัดอย่าง สารพัดวิชา แต่ความรู้สึก "เห็น" ที่เกิดอยู่ต่อหน้าของตัวเองแท้ ๆ ก็ยังอธิบายไม่ได้ว่า ด้วยเหตุใดมันจึงเกิด "เห็น" ขึ้นมาได้ แล้วในขณะนั้นมันทำงานกันอย่างไร ด้วยเหตุนี้ถ้าถามถึงความโลภ ความโกรธ ความหลง ด้วยแล้วก็ยิ่งจะไปกันใหญ่ ก็ไม่มีวันที่ชาวโลก

ผู้โอ้อวดว่าเป็นนักวิชาการไม่ว่าผู้ใดอยู่ในประเทศไหนจะอธิบายได้ว่ามันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ด้วยเหตุผลอะไรบ้าง พ่อแม่จะสอนให้ได้หรือ และมันสมอง มันเป็นสสารและพลังงาน มันจะแสดงออกซึ่งความโลภ ความโกรธ และความหลงออกมาก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

ในเรื่อง เห็นก็ดี ความโลภก็ดี ถ้าผู้ใดพิสูจน์ได้ว่ามันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร และในขณะนั้นมันทำงานอะไรกันได้แล้วผมเคยตั้งรางวัลเอาไว้โดยกำหนดว่า ถ้าผู้ใดตอบได้ อธิบายได้โดยมิได้มีชาติอดีตเข้าร่วมด้วยแล้ว จะได้รับรางวัลข้อละ ๕๐,๐๐๐ บาท ที่ตั้งรางวัลเอาไว้เช่นนี้มิใช่เกิดขึ้นเพราะความอวดดี หากแต่มีดีที่สุดที่จะอวด ทั้งนี้ก็เพราะมีผู้อวดดื้อถือดีคิดเอาง่าย ๆ แสดงออกมาทางหนังสือพิมพ์มากมายทำให้เสียหายแก่พระพุทธศาสนาและประชาชนอย่างใหญ่หลวง โดยแสดงว่า ชาติหน้าหรือการเวียน-ว่ายตายเกิดไม่มี ผู้ที่เชื่อนั้น เป็นพวกบ้าคลั่งล้าสมัย แล้วก็หลงใหลชอบไปไหว้อิฐหักกากปูน

บรรดาท่านนักวิชาเกินทั้งหลายเหล่านี้ศึกษาหาความจริงที่ลึกซึ้งของชีวิตจิตใจเข้าไปไม่ไหวแล้ว ก็ตัดสินเอาง่าย ๆ แล้วยัง

แสดงหรือกระจายความเห็นผิดนี้ไปสู่มวลชนออกไปกว้างไกลขอให้คุณลองคิดดูว่า ความเสียหายได้เกิดขึ้นกับประชาชนชาวโลกมากสักเพียงไหน เพราะเมื่อเอามันสมองซึ่งเป็นสสารและพลังงานมาเป็นจิตใจเสียแล้ว ก็ย่อมจะเป็นการยืนยันว่า เมื่อตายลงไปแล้วการเกิดใหม่ย่อมจะเป็นไปไม่ได้ ใคร ๆ ทั่วโลกเขาก็ต้องเชื่อ เพราะเป็นความเห็นของนักปราชญ์ราชบัณฑิตย์ผู้ยิ่งใหญ่แล้วก็เป็นชาวศิวิลัย เมื่อเป็นดังนี้ ความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธ-เจ้าก็ไม่มีความหมาย ประโยชน์สูงสุดที่ประชาชนควรจะได้คือหนทางพ้นทุกข์ก็ถูกอุดตัน

ความเห็นผิดอย่างฉกรรจ์นี้ เป็นการหักล้างทำลายพระพุทธศาสนา แล้วพาให้ประชาชนผู้ร่วมทุกข์ ร่วมการเวียนว่ายตายเกิดมองไม่เห็นว่าหนทางสายไหนที่จะเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่ตนควรจะเดินไป แล้วผลเสียหายร้ายแรงจึงได้เกิดขึ้นมามากมายในประเทศไทย และกว้างไกลออกไปทั่วทั้งโลก

เมื่อศึกษาเล่าเรียนไปทั่วโลกว่ามันสมองเป็นจิตใจ ตายแล้วก็จะต้องสูญไปดังนี้จะเกิดขึ้นมาใหม่ได้อย่างไร ก็จะต้อง

เผาไหม้กลายเป็นเถ้าถ่าน หรือผึ่งเป็นดินไปเพราะจะเอาอะไรไปเกิดใหม่ได้เล่า

เพราะเหตุที่สอนกันผิด ๆ อย่างฉกรรจ์จากนักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่ มาจากในอดีตที่แสนไกลดังนี้เองจึงได้มีความปั่นป่วนวุ่นวาย แล้วเบียดเบียนกันหนักหน่วงรุนแรงและรบราฆ่าฟันกันตายมากมาย เพราะทนต่ออำนาจของกิเลสอันเป็นมารร้าย คือความโลภ อยากจะได้อยากจะดี อยากจะเด่นกว่าผู้ใดที่มาอุดหนุนอยู่ภายในจิตใจไม่ไหวและเพราะคนไทยเอาอย่างชาวตะวันตกที่ถือกันว่าศิวิลัยจึงได้สอนนักเรียนทั่วประเทศไทยว่ามันสมองเป็นจิตใจอาชญากรตัวร้ายจึงได้เกิดขึ้นมากมาย เกือบจะไม่เป็นที่ ๒ รองใครในโลก

โอ้อวดว่าเป็นนักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่ แต่เรื่องของชีวิตจิตใจของตังเองแท้ ๆ ก็อธิบายไม่ได้ สอนไปทั่วโลกว่ามันสมองเป็นจิตใจ เห็นก็ได้ ได้ยินก็ได้ คิดก็ได้ แล้วสั่งให้ร่างกายทำอะไร ๆ ก็ได้ ดังนี้ ก็ย่อมจะเป็นเดียรถีย์ แปลว่า ผู้ข้ามไม่ถูกท่า ทำให้ประชาชนเสียหายใหญ่หลวงไปทั่วทั้งโลก เพราะเมื่อตายแล้วก็สูญไป เกิดใหม่อีกไม่ได้ ก็ย่อมจะเปิดโอกาสให้คนทำบาปและเบียดเบียนกันกว้างไกลออกไปมากมายสักเพียงไหนก็ไม่ยากอะไร

จะคดโกง คอรัปชั่น หรือลักขโมย ปล้นจี้ ข่มขืน ข่มขืนแล้วฆ่า และปาก้นด้วยลูกระเบิดก็ทำได้ง่ายๆ แม้จะรบพุ่งและฆ่าฟันกันตาย คราวละเป็นหมื่นเป็นแสนก็ทำได้สบาย ความพินาศวอดวายจะเกิดกับผู้ใดก็ไม่ได้เอาใจใส่ บางทีก็หัวเราะเยาะเย้ยชอบใจเสียด้วย เพราะเข้าใจว่าตัวเองนั้นล้ำเลิศกว่าใคร ๆ และไม่มีผู้ใดสู้ความคิดความสามารถของตนได้

เขาทั้งหลายคิดว่าตัวเองนั้นมีกำไร แต่ความจริงกลับขาดทุนย่อยยับก็หาได้ทราบไม่ เพราะขาดปัญญาในปัญหาของชีวิตจิตใจ

เขาทั้งหลายเหมือนเด็กอ่อนไม่เดียงสาอะไร (ในเรื่องของชีวิตจิตใจ) แล้วชอบเล่นกับไฟ ไฟจึงได้เผาไหม้ร่างกายของตัวเอง แล้วก็เผาไหม้ไปถึงบ้านที่อาศัย

ผู้ที่สอนความเห็นผิดในเรื่องของชีวิตจิตใจออกไปกว้างไกล เขาไม่ทราบหรือคิดไปไม่ถึงดอกว่า อะไรจะเกิดขึ้นเหมือนสอนด้วยความปรารถนาดีที่จะให้คนมีรายได้เลี้ยงตัวเองและครอบครัว โดยสอนให้คนคอรัปชั่นทั้งโดยตรงและโดยปริยายเพื่อจะได้มีเงินมีทองไว้ใช้จ่ายได้สบาย เรื่องนี้แม้จะปรารถนาดีอย่างไร แต่สอนผิดไปก็จะหนี

อบายภูมิไปได้ยากมากที่สุด ทั้งคนเสนอแนะและคนกระทำ (ขอเชิญอ่านเรื่องนายแพทย์ผู้เผชิญหน้ากับอิทธิปาฏิหาริย์)

เขาทั้งหลายต่างพากันคิดว่ามีกำไรมาก จึงดีใจแล้วต่างก็พากันหัวเราะเฮฮากันเป็นการใหญ่ แต่เขาทั้งหลายหาได้ทราบไม่ว่า มิได้มีกำไรอะไรเลยแม้แต่น้อยแต่กลับขาดทุนอย่างย่อยยับต่างหาก ด้วยในอนาคตอันไม่ไกลหรือไม่นานเกินรอ เขาก็ต้องเศร้าเสียใจแม้แต่รอยยิ้มเล็กน้อยก็ปรากฏออกมาไม่ได้ ด้วยได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสตอบสนองตามที่เขาได้มีเจตนาเบียดเบียนผู้อื่นเอาไว้

เขาทั้งหลายเป็นบุคคลที่น่าสงสารจับใจสำหรับผู้ที่ได้ศึกษาพระอภิธรรมเพราะเขาอดทนต่อความอยากดี อยากเด่นที่แฝงอยู่ภายในจิตใจไม่ไหว แล้วไม่มีปัญญาในปัญหาของชีวิตเป็นเครื่องคุ้มครองใจ จึงได้ตกเป็นข้าช่วงใช้ ตัวมารร้ายที่เห็นตัวมันได้ยาก โดยยอมปล่อยให้มันชี้นิ้วบงการให้กระทำไปอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนลืมตาขึ้นมาในเวลาเช้า ไปจนกว่าจะหลับลงไปในกลางคืน ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาก็ถูกมันชี้นิ้วบงการให้กระทำทุก ๆ

วันไปจนกว่าจะถึงแก่ความตาย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วจะให้ไปเกิดในที่ดี ๆ มีความสุขความสบายก็ย่อมจะเป็นไปไม่ได้

ทั้งนี้ก็เพราะเขาทั้งหลายมิได้มีความรู้ในเรื่องของชีวิตจิตใจซึ่งเป็นตัวของเขาเองแท้ ๆ บางคนหลงโลก หลงวัตถุงอมแงม กล่าวหาผู้ที่เชื่อการเวียนว่ายตายเกิดและเกิดเป็นผีสางเทวดาได้ว่าบ้าคลั่ง ล้าสมัย และเป็นพวกไดโนเสาร์เป็นเต่าล้านปี มีครูคนหนึ่งพูดว่า ถ้าพระพุทธเจ้าสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและผีสางเทวดาจริง ๆ แล้วเขาก็จะไม่กราบไหว้พระพุทธเจ้าอีกต่อไป ในเรื่องนี้ขอให้คุณลองคิดดูสักนิดหนึ่งว่า ผลที่เกิดขึ้นจากการสอนเด็ก ๆ จะเป็นอย่างไรในอนาคต เด็ก ๆ จะกล้าทำบาปใหญ่ได้หรือไม่ เขาพยายามมอบแสงสว่างในวิทยาการต่าง ๆ ให้แก่เด็ก เราก็ควรชมเชยแล้วสนับสนุน แต่แล้วเขาก็จูงนำพาเด็กเข้าไปสู่ความมืดมิดที่แสนจะเลวร้ายด้วย

ด้วยเหตุที่มีความปรารถนาดี ต่อเพื่อนผู้ร่วมความทุกข์ทั้งหลาย ผมได้เขียนคำถามรวม ๑๘ ข้อ แล้วพิมพ์ออกไปมากมาย เป็นหมื่น ๆ ทั้งประกาศให้รางวัลด้วยข้อละห้าหมื่นบาทสำหรับผู้ที่พิสูจน์ได้ (เงินส่วนตัว)

ท. ขอทราบคำถามบ้างได้ไหมครับเผื่อผมจะขอเข้าตอบชิงรางวัลบ้าง ถ้าโชคดีก็จะได้รับรางวัลถึงห้าหมื่นบาท แก้จน

ผมยินดีที่จะให้คุณตอบปัญหาเพื่อแก้จน แต่ผมขอแจ้งให้คุณทราบว่า ผู้ที่จะตอบคำถามนั้นจะต้องไม่เชื่อการเวียนว่ายตายเกิด และเกิดเป็นผีสางเทวดาได้ คำถามนั้นมีดังนี้

๑. ขอเชิญพิสูจน์ว่ามันสมองมันสั่งการได้ สั่งให้เห็น ได้ยิน คิดนึก ให้โลภ โกรธ หลง หรือไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง ให้หัวเราะและร้องไห้ สั่งให้หัวใจเต้นและสั่งให้กระเพาะอาหารเคลื่อนไหว (เลือกตอบข้อเดียวก็ได้)

๒. "เห็น" เกิดขึ้นมาได้ด้วยเหตุอะไร ในขณะนั้นมันทำงานอะไรกัน (ไม่มีอดีตชาติแล้วแม้ "เห็น" ก็จะเกิดขึ้นมาไม่ได้)

๓. การนอนหลับคืออะไร ในขณะนอนหลับทั้งร่างกายและจิตใจมันทำงานอะไรกัน

๔. ความฝันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ในขณะที่กำลังฝันนั้นมันทำงานกันอย่างไร แล้วเหตุไฉนในบางครั้งความฝันจึงเป็นความจริงขึ้นมาได้

๕. ทำไมเราจึงจำหน้าภรรยาและสามีของเราได้ เหตุใดจึงไม่ไปตู่เอาภรรยาและสามีของคนอื่นเขาเล่า

๖. ผู้หญิงผู้ชายอยู่ที่ตรงไหน แล้วเป็นผู้หญิงผู้ชายขึ้นมาได้อย่างไร

๗. คนเกิดเป็นกะเทยได้อย่างไร มีเหตุอะไรบ้างที่ทำให้คนเป็นกะเทยได้ (เชิญอ่านเรื่อง คนเป็นกะเทยได้อย่างไร)

๘. ขอเชิญพิสูจน์ว่า การเวียนว่ายตายแล้วเกิดเป็นผีสางเทวดาของสัตว์ทั้งหลายนั้นเป็นไปไม่ได้ (เชิญอ่านเรื่องตายแล้วเกิดได้อย่างไร ชีวิตภายหลังความตาย ผีสางเทวดา)

๙. ขอเชิญพิสูจน์ว่า อิทธิปาฏิหาริย์ของเทพที่เสนอต่อประชาชนอยู่เสมอที่อภิธรรมมูลนิธินั้นเป็นการแสดงมายากล (เชิญอ่านเรื่อง อิทธิปาฏิหาริย์ของเทพ)

ผมตั้งคำถามมาเพียง ๙ ข้อ เท่านั้นก็เห็นว่าพอแล้ว จะตั้งคำถามสัก ๑๐๐ ข้อก็ได้ ชาวโลกไม่มีวันจะอธิบายได้ ถ้าไม่ยอมศึกษาวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของชีวิตจิตใจจาก ในพระอภิธรรมปิฎก ผมได้คอยคำตอบมาหลายปีแล้ว บัดนี้ได้ตอบอยู่ในหนังสือชื่อ เฉลยปัญหาชิงรางวัล ๕๐,๐๐๐ บาท

ท. อิทธิปาฏิหาริย์ในเวลานี้ยังแสดงอยู่หรือครับ มีการแสดงอะไรบ้าง ผมจะต้องหาโอกาสไปชมให้ได้ สักวันหนึ่ง

บ. อิทธิปาฏิหาริย์ แสดงมาหลายปีแล้ว เช่น แทงแก้มแทงลิ้นให้ทะลุได้ด้วยเข็มเล่มใหญ่ ไม่เจ็บแล้วเลือดก็ไม่ไหล นักศึกษาพระอภิธรรมเดินลุยไฟกันจำนวนเป็นร้อย ทั้งหญิง ชาย เด็ก และผู้ใหญ่ เดินย่ำไปบนถ่านไฟที่ลุกโพลง ปิดตาเสียมิดชิดแล้วก็สามารถอ่านหนังสือ เขียนรูป ระบายสีรูปและขับรถยนต์ไปในถนนหลวงได้ เป็นต้น ได้เสนอต่อประชาชน รวม ๒๐ กว่าอย่างต่าง ๆ กัน โดยแสดงเดือนละครั้ง รวมเวลา ๒ ปี ที่อภิธรรมมูลนิธิ ทั้งรอบเช้าและรอบบ่าย เพราะรอบเดียวคนมาชมกันแน่นเกินไป ไม่มีที่จะนั่ง ต้องยืนกันมากเต็มห้องประชุม นอกจากนี้ยังได้ไปแสดงยังต่างจังหวัดก็หลายจังหวัดตั้งแต่เหนือไปจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตก คือ ตั้งแต่เชียงใหม่ไปถึงภูเก็ต ตั้งแต่นครราชสีมาไปจนถึงระนอง แล้วยังไปแสดงในต่างประเทศหลายประเทศด้วย เวลานี้ก็ยังแสดงอยู่เสมอทุกวันเสาร์ วันอาทิตย์ ที่อภิธรรมมูลนิธิ โดยหลวงพ่อเสือซึ่งเป็นเทพที่มีอำนาจพิเศษ สามารถคว้าพระและสิ่งของต่าง ๆ เอามาจากในอากาศได้ เอาไม้แทงที่ส้มเขียวหวานแล้วพระองค์เล็ก ๆ จะออก

มาทีละองค์ ๆ บางครั้งตั้ง ๑๐ กว่าองค์ หรือทุบไข่ไก่แล้วมอบให้ แต่เมื่อเปิดออกก็มีพระพุทธรูปอยู่ภายใน บางทีท่านก็เอากระบวยมาแล้วจับที่ด้ามตักไปในอากาศได้พระองค์เล็ก ๆ ทีละองค์ และม้วนใบตองแล้วเทลงไปในขันน้ำมนต์ก็มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่หน้าตักกว้างตั้ง ๕ นิ้ว

ท. แล้วของที่ได้ก็ดี หรือพระก็ดีเอามาจำหน่ายใช่ไหมครับ

บ. จะไม่จำหน่าย แต่แจกให้สำหรับผู้มีบุญที่ควรจะได้ ถ้าคุณไปแล้วไม่ได้ ก็อย่าคิดว่าจะไม่ได้ ขอให้ไปอีกก็มีหวัง เพราะที่ผ่านมาคนที่ได้บางคนต้องมาหลายครั้ง

อภิธรรมมูลนิธิ ก่อตั้งมานานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้ว ยังไม่เคยแจกซองแล้วบอกเรี่ยไรเงินทองของประชาชน ท่านผู้ใดปรารถนาจะทำบุญอะไรก็ได้ มีหลายอย่าง จะบอกให้ทราบเท่านั้นว่าทำอะไร ทั้งนี้ก็เพราะต้องการให้ประชาชนได้คิดพิจารณาว่าควรจะทำหรือไม่ กำลังอำนาจของกุศลผลบุญจะได้มาก ๆ **แล้วจะได้มีอำนาจ คือเป็นมหากุศลญาณสัมปยุตเป็นกุศลที่เกิดพร้อมกับปัญญาบารมี จะได้ติดตามชีวิตที่จะต้องเกิดต่อไปในชาติข้างหน้า เพื่อจะได้สนับสนุนให้อยู่ดีกินดีและ**

มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตดี แล้วไม่เถลไถลเดินไปในทิศทางที่มีอันตรายร้ายแรงได้

ท. ผมก็ได้เคยศึกษามาและก็ได้อ่านพบในที่หลายแห่งผู้เขียนเป็นนักวิชาการ บางท่านก็เป็นพระภิกษุพากันพูดว่า ไสย-ศาสตร์ก็ดี อิทธิปาฏิหาริย์ก็ดี เป็น อวิชชา หรือเป็นเดรัจฉานวิชา เป็นวิชาของสัตว์เดรัจฉานแล้วท่านไม่กลัวหรือครับว่าใคร ๆ เขาจะตำหนิติเตียนเอา

บ. ผมไม่กลัวหรอกครับ เพราะผลที่จะได้นั้นยิ่งใหญ่จริง ๆ

ผมขอถามคุณสักเล็กน้อย ในฐานะที่คุณก็สอบธรรมะได้นักธรรมโทมาแล้ว ผมขอถามว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อรรค-สาวก อรรคสาวิกา ภิกษุ ภิกษุณี และพุทธศาสนิกชนคนธรรมดาไม่แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ มากมายในอดีตแล้ว จะปรากฏอยู่ในพระธรรมที่คุณศึกษามาได้อย่างไร

ท. *ปรากฏมากมายเหลือเกินครับ แต่เขาหาว่าเป็นการแต่งขึ้นหรือเพิ่มเติมขึ้นมาภายหลังทั้งนั้น*

บ. **คนที่คิดเห็นและตีความเอาง่าย ๆ เช่นนี้ ช่างตื้นเขินเสียเหลือเกิน ทั้งนี้ก็เพราะไม่ได้ศึกษาหรือศึกษา**

เข้าไปไม่ไหว เพราะพระอภิธรรมปิฎกนั้นเป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของชีวิตจิตใจจริง ๆ ทั้งเต็มไปด้วยตัวเลขทั้งนั้น มีอยู่ตั้ง ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ มากเท่ากับพระสูตรกับพระวินัยรวมกัน

เรื่องที่คุณว่ามานั้น ผมก็ได้ผจญมามากในอดีตล้วนแต่เป็นความเห็นของผู้ที่อวดดีแต่ไม่ได้ศึกษาธรรมะขั้นละเอียดลึกซึ้ง พระภิกษุผู้ใหญ่เปรียญตั้งหลายประโยค ศึกษาเข้าไปไม่ไหวยังเขียนหนังสือโจมตีพระอภิธรรม หาว่าเรื่องการตายแล้วการเกิดได้ เรื่องผีสางเทวดา พญานาค พญาครุฑ และอิทธิปาฏิหาริย์นั้น เขาแต่งขึ้นมาภายหลัง พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามิได้แสดงเอาไว้ บางท่านก็ว่าขอให้เอาพระอภิธรรมปิฎกไปทิ้งทะเลเสีย บางท่านก็ว่า พระอภิธรรมจอมปลวก พระอภิธรรมรังหนู เพราะเก็บเอาไว้จนปลวกเข้าไปทำลาย และหนูเข้าไปทำรัง

สวดพระอภิธรรมหน้าศพก็ฟังไม่เข้าใจ ฟัง ๆ ไปกระนั้นเอง ตามธรรมเนียม บางทีก็กระซิบกระซาบคุยกันเสีย ด้วยไม่ทราบว่า เนื้อความในพระอภิธรรมนั้นลึกซึ้งเพียงใด ในเรื่องนี้ ถ้าผู้ใดได้ศึกษาแล้วก็จะรู้สึกประทับใจ จะเห็นพระปัญญาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าลึกซึ้งอย่างสุดที่จะพรรณนาได้ พระสัมมา-

สัมพุทธเจ้าเกรงว่า พุทธศาสนาจะสลายตัวไปเสียโดยเร็วจากผู้ที่ไม่ยอมศึกษา แล้วอวดดีแสดงความเห็นผิด ๆ ออกมาทำให้พระพุทธศาสนาเสื่อมสลาย แล้วก่อความเสียหายให้แก่ประชาชนอย่างใหญ่หลวง พระองค์จึงได้แสดงพระอภิธรรมซึ่งมีตัวเลขกำกับเอาไว้ทั้งหมด มิให้ผู้ใดตีความเอาได้ตามชอบใจ เช่น ปัญญาก็ตีความเอาง่าย ๆ ว่า เป็นปัญญาเพราะได้ศึกษาเล่าเรียนจนได้ปริญญาในขั้นต่าง ๆ เช่น เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สาขาต่าง ๆ ฯลฯ ความจริงนั้นไม่ใช่ปัญญาในพระพุทธศาสนา หากแต่เป็นโมหะอวิชาหรือเดรัจฉานวิชาทั้งสิ้น

โมหะอวิชชา และเดรัจฉานวิชา ก็ได้แก่ความโง่ ความหลง ความไม่มีปัญญาในปัญหาของชีวิตจิตใจ

เกษตรศาสตร์ แพทยศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สัตวศาสตร์ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สาขาต่าง ๆ แม้โหราศาสตร์ และไสยศาสตร์ก็เป็นโมหะ อวิชา หรือเดรัจฉานวิชาทั้งนั้น หาได้เป็นปัญญาไม่ เพราะเข้าถึงความลึกซึ้งของชีวิตจิตใจไม่ได้

ปัญญาในพระพุทธศาสนานั้น ต้องเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตจิตใจ และหนทางที่จะเดินไปสู่ความพ้นทุกข์ได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอนมาตลอด ๔๕ พรรษา ว่าความเกิดนั้นเป็นความทุกข์อันยิ่งใหญ่ เพราะลงเกิดขึ้นมาแล้วก็จะต้องแก้ปัญหาให้แก่ชีวิตตลอดไป แก้ปัญหาซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่รู้จักจบสิ้นลงได้ทุกชาติ ทุกชาติไป ต้องเปลี่ยนอิริยาบถอยู่ตลอดเวลาเพราะทนเมื่อยไม่ไหว ต้องกินอยู่และหลับนอนจนนับจำนวนแทบไม่ได้ ถ้านอนหลับสนิทก็ต้องแก้ทุกข์โดยปริยาย เพราะต้องหายใจอวัยวะภายในเคลื่อนไหว เช้าตื่นขึ้นก็ต้องเติมพลังงานเข้าไปใหม่และพลังงานที่เติมเข้าไปก็มิใช่หาได้ง่าย ๆ ต้องแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลาแล้วจะว่าเป็นความสุขได้อย่างไร ดังนั้น เรื่องของชีวิตจิตใจและหนทางพ้นทุกข์นั้นจึงมีความสำคัญยิ่งยวด ยิ่งกว่าเรื่องใด ๆ ในโลกนี้ ถ้าตายแล้วก็สูญไปเกิดใหม่อีกไม่ได้ เราจะมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้สอนแต่ศีลธรรมจรรยาเท่านั้น ก็เหมือนกับครูคนหนึ่งซึ่งไม่ใช่ความ "ตรัสรู้"

ด้วยเหตุดังนี้เอง ปัญญาในพระพุทธศาสนาที่นักวิชาเกินนำมาเสนอจึงใช้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าจะไม่สอนใบไม้ที่มีอยู่ในป่าซึ่งหมายถึงวิชาที่มีอยู่มากมาย เรียนกันกี่ชาติก็ไม่รู้จักจบสิ้นลงได้ **พระองค์จะสอนเพียงแต่ใบไม้ที่มีอยู่ในมือเท่านั้น นั้นก็คือ สอนโลกียปัญญาซึ่งมีอยู่ ๓๙ และโลกุตตรปัญญามีอยู่ ๘ รวมเป็นปัญญา ๔๗ ประเภท**

วิชาชีววิทยา มนุษยศาสตร์ ตลอดจนสัตวศาสตร์ ที่ศึกษากันอยู่ทั่วไปนั้นหาได้เข้าถึงความจริงของเรื่องชีวิตได้ไม่ ยังอธิบายเข้าถึงความลึกซึ้งไม่ได้จริง ๆ ไม่ทราบว่าชีวิตนั้นคืออะไร และเกิดมีชีวิตขึ้นมาได้ด้วยเหตุอะไร

วิชาจิตวิทยาเล่า ก็ยังเข้าถึงความจริงของจิตใจไม่ได้เหมือนกัน เพราะสอนกันแต่พฤติกรรมของจิตเท่านั้น ยังอธิบายไม่ได้ว่าจิตใจคืออะไร แล้วมันเกิดขึ้นมาได้ด้วยเหตุอะไร (เชิญอ่านเรื่องความมหัศจรรย์ของจิตและแสงสว่างของชีวิต)

เรื่องของชีวิตจิตใจนั้น เร้นลับและลึกซึ้งอย่างเหลือแสน

เกินกว่าปัญญาของผู้มีกิเลสคนใดจะค้นคว้าเข้าไปให้ถึงได้ จะต้องอาศัยความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

ผู้ศึกษาพระอภิธรรมมีความเข้าใจก็จะทราบว่า สัตว์ทั้งหลายในขณะตายในขณะเกิดขึ้นมา และในขณะมีชีวิตอยู่นั้น ทั้งร่างกายและจิตใจมันทำงานกันอย่างไร การนอนหลับ ฝันหรือละเมอ มันทำงานอะไรกัน (ขอเชิญอ่านเรื่องการนอนหลับคืออะไร แล้วถ้านอนไม่หลับจะแก้ไขอย่างไร และความฝันคืออะไรจะทราบเหตุผลโดยพิสดารทุกอย่าง)

จะได้ทราบถึงเรื่องการเกิดในภพภูมิที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสด้วยกายได้ เพราะร่างกายของสัตว์เหล่านี้เป็นผีสางเทวดา และเป็นสัตว์เดรัจฉานที่มีร่างกายเป็นปรมาณู

ท. ขอโทษเถิดครับ ปรมาณูที่คุณว่ามานั้น ผมเห็นมีอยู่ในวิทยาการทางโลก ทางวิทยาศาสตร์ ผีสางเทวดาและสัตว์เดรัจฉานที่ว่านี้มีร่างกายเป็นปรมาณู เป็นปรมาณูตามหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์หรือครับ

บ. อณูและปรมาณูเป็นภาษาบาลี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงมา ๒๕๐๐ กว่าปี แล้วนักวิทยาศาสตร์เอาไปใช้ แล้วไป

กำหนดกฎเกณฑ์ขึ้นมาใหม่ วันนี้เวลาไม่พอที่ผมจะแยกแยะเรื่องของปรมาณูให้พึงโดยละเอียดเสียแล้ว จึงขอแสดงโดยย่อที่สุดว่าเม็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่งแยกออกเป็น ๘๒ ล้าน ๓ แสนส่วนเศษ ๑ ส่วนจะเท่ากับ ๑ ปรมาณู ด้วยเหตุนี้ปรมาณูจึงละเอียดยิ่งกว่าลมที่เราเห็นไม่ได้มากมายนัก บรรดาผีสางเทวดา สุนัข แมว พญานาค พญาครุฑ มีทั้งนั้น ผู้ที่มาอภิธรรมมูลนิธิบ่อย ๆ จะเห็นได้เสมอ เช่น ผีที่เป็นนักเลงมาเข้าคนที่เป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แล้วมารักษา ต้องใช้ผู้ชายจับกันตั้ง ๓-๔ คน หรือคนไข้ที่เสือหรือพญาครุฑมาเข้าก็แสดงออกไปให้เห็นท่าทาง ถ้อยคำ หรือกิริยาวาจาที่แสดงออกมาน่าอัศจรรย์ใจ (ขอเชิญอ่านเรื่องสสารและพลังงานในพระพุทธศาสนา ผีสางเทวดา และดีแผ่ไสยศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์)

นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วโดยย่อยังมีการศึกษาในเรื่องกรรมและผลของกรรมให้ได้ทราบเหตุผลและข้อเท็จจริงมากมาย ว่าเหตุไฉนทำดีแล้วทำไมจึงไม่ได้รับผลดี แต่ทำชั่วแล้วกลับได้ดีก็มีให้เห็นอยู่เสมอ

เรื่องที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดโดยย่อ ๆ นั้น เป็นเรื่องปัญญาเรียกว่า โลกียปัญญา ซึ่งมีอยู่ ๓๙ ประเภท ส่วนอีก ๘ ประเภท

นั้นเป็นโลกุตตรปัญญา เป็นการปฏิบัติเข้าสู่มรรคผลนิพพาน เป็นการทำลายกิเลสออกไปจากจิตใจ แล้วจะได้ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป เป็นการถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้เด็ดขาด แท้จริงและสิ้นเชิง เพราะไม่มีการเกิด ไม่มีชีวิตขึ้นมาเสียแล้วจะเอาทุกข์ไปวางไว้ที่ไหน (ขอเชิญอ่านเรื่องสมาธิและวิปัสสนาต่างกันอย่างไร และการปฏิบัติวิปัสสนา)

ผมพูดให้คุณฟังย่อ ๆ เท่านั้นเพราะเวลามีน้อย ถ้าสนใจก็ขอเชิญศึกษาได้ที่โรงเรียน วันเสาร์ อาทิตย์เต็มวัน และวันธรรมดาในตอนเย็น หรืออ่านจากหนังสือและฟังจากเทปบันทึกเสียง ก็พอจะทำความเข้าใจได้ เมื่อมีความเข้าใจชีวิตจิตใจแล้ว ก็จะสดชื่นแจ่มใส ก็จะไม่ทุกข์ร้อนจนเกินไป สุขภาพกาย สุขภาพจิตก็จะค่อย ๆ ดียิ่งขึ้น ๆ ก็จะไม่แต่พร่ำพรรณาถึงเรื่องของกรรม ว่าได้ทำดีเอาไว้แล้วมากมาย เหตุใดผลของกรรมดีมันไปหลบหน้าซ่อนตาอยู่เสียที่ไหน นอกจากนี้แล้วยังจะได้เห็นหนทางเดินที่ดีที่สุดของชีวิตว่าควรจะเดินไปทางสายไหนจึงจะดีที่สุด (เชิญอ่านเรื่องปัญญา)

ศึกษาวิชาอะไรที่ไหนจะสู้การศึกษาเรื่องของชีวิตจิตใจ และ

หนทางพ้นทุกข์ได้หรือ ขอให้ปฏิบัติหน้าที่การงานด้วยดีเพื่อการ

ดำรงชีพอย่าให้บกพร่อง เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดของชีวิต แต่ก็ขอให้ศึกษาเล่าเรียนเรื่องของชีวิต ให้เพียงเป็นงานอดิเรกเท่านั้นทุก ๆ วัน ๆ ละ ๑ หรือ ๒ ชั่วโมง แล้วไม่ช้า ผมขอให้สัญญาว่าแสงสว่างแห่งปัญญาจะค่อย ๆ พาให้จิตใจเบิกบานแจ่มใส สุขภาพกายสุขภาพจิตจะดีขึ้นมามากมาย เพราะได้มีความเข้าใจในชีวิตของตนเองชนิดที่เข้าถึงแก่นแท้ และเป็นความจริงที่แน่นอนเต็มอัตรา เพราะว่าเป็นปรมัตถธรรมจะไม่เป็นความจริงที่ผันแปรไปไม่ว่าในเวลานี้หรือเวลาไหน และไม่ว่าในจักรวาลนี้หรือจักรวาลใด

ผมขอถามคุณว่า ในพระไตรปิฎกแสดงเอาไว้ถึงอาจารย์ที่เป็นเดียรถีย์ คือผู้ข้ามไม่ถูกท่านั้นมีมากมาย ใช่หรือไม่ เช่น สอนให้เชื่อว่าตายแล้วก็สูญไปเป็นต้น เดียรถีย์บางท่านก็แสดงอิทธิปาฏิหาริย์ได้เก่งเสียด้วย ผู้คนจึงได้หลั่งไหลติดตามเข้ามากราบไหว้กันล้นหลาม ด้วยเหตุนี้ถ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงแต่ธรรมะล้วน ๆ ไม่มีอะไรจูงหรือดึงนำให้เข้ามาเลย แล้วจะมีผู้เข้าพึ่งกันสักเท่าใด จะชนะเดียรถีย์ได้หรือไม่ ดังนั้นพระองค์และสาวกจึงได้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์กันอยู่ทั่วไป เพื่อนำให้คนทั้งหลายมาข้ามให้ถูกท่า ที่พระองค์ห้ามมิให้แสดงอิทธิปาฏิหาริย์นั้นเป็นการห้ามเมื่อตอนปลายเมื่อพระพุทธศาสนาเป็นปึกแผ่นแล้ว และก็ห้ามเฉพาะพระภิกษุ มิได้ห้ามมนุษย์และผีสางเทวดา (มนุษย์ที่เป็นฆราวาส)

ขอให้คุณคิดดูว่าในเวลานี้มีผู้คนหลงวัตถุกันงอมแงมแล้ว เดียรถีย์คือผู้ข้ามไม่ถูกท่านั้นมีน้อยอยู่หรือ เราควรจะจูงใจให้เขาเข้ามาได้อย่างไร

นอกจากนี้ อิทธิปาฏิหาริย์ มีเทวดาเข้ามาร่วมให้อำนาจจิตด้วย กระทำเรื่องอัศจรรย์ที่มนุษย์ธรรมดาทำไม่ได้ ก็ได้กลายเป็นบทพิสูจน์อย่างดีที่จะพิสูจน์ว่า ตายแล้วถ้ากิเลสยังมิได้หมดสิ้นไปก็ยังต้องเกิดอีกได้อย่างแน่นอน

ท. ผมฟังคุณอธิบายมาผมก็มีความรู้สึกว่า พระอภิธรรมนั้นน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ผมจะหาเวลาลองศึกษาและมาชมการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อเสือ เผื่อจะมีบุญแล้วได้ของอะไรที่ท่านจะมอบให้

ผมขอถามอีกนิดเถิดครับ ผมก็ได้ทำความดีมาโดยตลอดแล้วเหตุใดผมจึงได้ผลตรงกันข้าม ผมขอเหตุผลเพิ่มเติม

กรรมดีนั้นมันไปหลบซ่อนอยู่เสียที่ไหน ผมเบื่อชีวิต จิตใจไม่แจ่มใส คิดแต่จะฆ่าตัวตาย แล้วจะให้ผมทำอย่างไร

ผมขอสารภาพกับคุณด้วยความจริงใจว่า ผมทำมาหากินด้วยความสุจริตแท้ ๆ แต่ก็ไม่พอค่าใช้จ่าย ทั้งยังเป็นหนี้สินรุงรังจนชำระไม่ไหว แม้ผม ภรรยา กับบุตรจะป่วยเจ็บก็ไม่มีเงินต้องใช้ยากลางบ้านให้พอประทังไป ด้วยเหตุนี้ **ผมจึงเบื่อหน่ายชีวิตอย่างเหลือเกิน ผมคิดจะฆ่าตัวตายวันละหลายครั้ง ผมไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรจึงจะตายได้สมใจ เพราะห่วงภรรยาและลูกอีกหลายคนที่ยังพึ่งตัวเองไม่ได้**

การที่ผมตกทุกข์ได้ยากดังนี้ ก็เพราะเหตุที่ผมทำอาชีพด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ก็เพราะผมซื่อสัตย์สุจริตดังนี้นี่เอง เพราะความดีที่ผมได้กระทำนี่เอง ได้ส่งให้ผมเข้าไปอยู่ในคุกเสีย ๑ ปี ภรรยาผมจึงต้องออกหางานทำ โดยรับเสื้อผ้าของคนแถวนั้นมาซักรีด และลูกก็ช่วยกันโดยไปตามบ้านของคนที่มีฐานะดีรับจ้างถางหญ้า ขนของหรือขนขยะและรับใช้ทุกอย่างเท่าที่เขาจะใช้ เมื่อผมออกจากคุกแล้ว คือในขณะนี้ก็ยังต้องทำงานดังกล่าวอยู่ตลอดมา ทั้งกลางวันกลางคืน เพราะหนี้สินมีมากมาย ส่งดอกก็ไม่ใช่เล็กน้อย

ผมคิดอยู่เสมอว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องกรรมเรื่องคนทำดีแล้วได้ดี ผมคิดว่าไม่เป็นความจริง จะเป็นจริงไปได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ผมหากินโดยสุจริตและกราบไหว้พระอยู่ทุกวัน ผมทำดีมาโดยตลอด แต่กลับได้รับผลตรงกันข้ามคือ ความเดือดร้อนแสนสาหัส ผมพร่ำพรรณนาอยู่เสมอว่า ผู้ยิ่งใหญ่ในสรวงสวรรค์องค์ใดหนอที่ลิขิตชีวิตของผมขึ้นมา ช่างใจร้ายสิ้นดี ลิขิตชีวิตของผมขึ้นมาแล้วเหตุไฉนจึงไม่เหลียวแลหรือชำเลืองมาดูผมเสียบ้างเลย ปล่อยปละละเลยให้ผมทำงานตัวเป็นเกลียว ปล่อยให้ผมดิ้นรนต่อสู้ชีวิตอย่างสุดกำลัง แล้วกลับได้รับผลที่

แสนจะเลวร้าย จนผมคิดอยากจะฆ่าตัวตายวันละหลายหน เรื่องอะไรมาทรมานผมทำไม ไม่มีน้ำใจบ้างเลยทีเดียวหรืออย่างไร

บ. คุณเล่าเรื่องเหตุที่คุณต้องเข้าไปอยู่ในคุกให้ฟังหน่อยได้ไหม

ท. ได้ซิครับ คือวันหนึ่งผมขับรถไปตามถนนเพื่อรับคนโดยสาร ผมขับไปช้า ๆ เรื่อย ๆ ตามเส้นทางที่ถูกกฎจราจร แต่ในขณะนั้น รถแท๊กซี่อีกคันหนึ่งแซงรถผมขึ้นหน้าไป แล้วชนคนที่กำลังข้ามถนนเข้า คนก็เลยกระเด็นมาตรงหน้ารถของผมพอดี ผมหยุดไม่ทันก็เลยทับเข้า แต่ไม่ถึงตายเพียงแต่บาดเจ็บสาหัสเท่านั้น ผมก็ได้รับคำพิพากษาจากศาลว่าขับรถโดยประมาท จึงต้องเข้าไปอยู่ในคุก ๑ ปี

บ. ไม่มีพยานรู้เห็นบ้างเลยทีเดียวหรือ แล้วคุณจำเบอร์รถแท๊กซี่คนที่ชนกระเด็นมาไม่ได้หรือ

ท. ภรรยาของผมพยายามหาพยานจากคนแถวนั้น ก็ไม่มีใครเห็น เห็นแต่เมื่อชนแล้วมามุงดู และแท๊กซี่คันนั้นผมก็ไม่ทันดู เพราะเหตุฉุกเฉินร้ายแรงเกิดอยู่ตรงหน้า ยิ่งกว่านั้นแท๊กซี่คันนั้นก็เลยวหายลับไปตรงสี่แยกที่อยู่ข้างหน้าเสียแล้ว

ขอให้คุณลองคิดดู ผมไม่ได้ทำผิดอะไรเลยแม้แต่น้อย แต่ทำไมจึงได้ไปติดอยู่ในตราง ความยุติธรรมมันอยู่ที่ไหน แล้วกรรมดีที่ผมได้ทำเอาไว้มันไปหลบซ่อนอยู่ ณ ที่ใด

บ. ผมก็รู้สึกเห็นใจคุณจริง ๆ เรื่องที่ใคร ๆ เห็นว่ามันไม่ยุติธรรมนั้นมีมากมาย เช่น วันหนึ่งผมไปบรรยายธรรมะให้แก่นักโทษในคุกเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและเรื่องของกรรม เมื่อขอให้ซักถาม ก็มีนักโทษ ๖–๗ คนยืนขึ้นแล้ว คนหนึ่งในจำนวนนั้นประกาศว่า ผมทุกคน (ที่ยืน) ไม่ได้กระทำความผิดอะไรเลย แต่ต้องมาติดอยู่ในตรางจะเอาไปสาบานที่ไหนก็ได้ ผมทำแต่กรรมดีแล้วเหตุใดความดีจึงไม่ส่งผลให้

เรื่องของกรรมเป็นเรื่องที่เร้นลับและลึกซึ้งอย่างที่สุด แต่ถ้าผู้ใดได้ศึกษาพระอภิธรรมโดยละเอียดแล้ว ก็จะมีความเข้าใจ แล้วก็จะได้เหตุผลและข้อเท็จจริงจนพ้นไปจากความสงสัยได้ คุยกับคุณมีเวลานิดเดียวแล้วจะเข้าไปถึงความลึกซึ้งนั้นได้หรือ เวลาน้อยก็ถือว่าเป็นหนังตัวอย่างเท่านั้น แล้วขอให้คุณติดตามต่อไปโดยหาเวลาฟังการบรรยายบ้าง อ่านหนังสือหรือฟังจากเทปบันทึกเสียบ้าง ก็จะมีความเข้าใจมากขึ้น แล้ว

จะเบาสบาย ผ่อนคลายจากความทุกข์ความเร่าร้อนลงได้เรื่อย ๆ ไปตามความเข้าใจที่เพิ่มขึ้น ผมขอให้สัญญาวันนี้ผมขอมอบหนังสือเรื่อง "พุทธวิธีชนะทุกข์" ให้คุณไปอ่านแล้วลองปฏิบัติดู ผมขอรับรองว่าจะทำให้คุณสบายใจขึ้นมากอย่างคาดไม่ถึงทีเดียว มีนักศึกษาพระอภิธรรมคนหนึ่งมาเล่าให้ผมฟังว่า "ผมปฏิบัติตามหนังสือแล้วได้ผลดีมาก ขณะนี้ผมอยากจะให้มีความทุกข์อย่างเดิมอีก เพื่อจะได้ดูว่าจะทุกข์มากหรือไม่"

ในเรื่องของกรรมนั้น ผมขอเสนอต่อคุณย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

แต่อย่างไรก็ดีก็ต้องขอให้คุณฟังแล้วได้พิจารณาด้วย เพราะมีเวลาน้อยจึงพูดย่อ ๆ ก่อนอื่น ผมขอถามคุณในคำว่า "เหตุ" นั้นคืออะไร ..... ยากที่จะตอบก็ไม่เป็นไร

นอกจากนี้ยังมีคำว่า "ปัจจัย" อีกคำหนึ่ง ซึ่งทางโลกมักจะชอบเอามาใช้รวมกันว่า "เหตุปัจจัย" แล้วอธิบายคำทั้งสองนี้ไม่ตรงตามความหมาย แท้จริงทั้งสองคำนี้เป็นภาษาบาลี

คำว่า เหตุได้แก่ ธรรมชาติที่ทำให้ผลเกิดขึ้นมา และคำว่า ปัจจัย มิได้เป็นตัวเหตุโดยตรง หากแต่หมายถึงตัวการที่มาสนับสนุนเหตุอีกทีหนึ่ง

ผมขอยกตัวอย่างขึ้นมาเพื่อให้เห็นง่าย ๆ โดยยกเอาเรื่องของการสร้างบ้านขึ้นมา แต่ความจริงคำว่า เหตุและปัจจัยนี้จะต้องใช้กับเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตจิตใจ

คุณว่า "บ้าน" มันเกิดเป็นบ้านขึ้นมาได้ด้วยเหตุอะไร

ท. ก็จะต้องอาศัยช่างไม้ซิครับ

บ. ถูกต้องแล้ว ดังนั้นช่างไม้จึงเป็นเหตุทำให้บ้านเกิดขึ้นมาได้ แต่ถ้าช่างไม้ไม่มีเครื่องมือ คือ เลื่อย สิ่ว ฆ้อน ช่างไม้ก็จะทำบ้านไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ เครื่องมือช่างไม้ก็เรียกว่า ปัจจัย ซึ่งเป็นตัวสนับสนุนอีกทีหนึ่ง

หรือเหมือนถามว่าต้นมะม่วงเกิดมาจากอะไร เราก็จะตอบว่าเกิดมาจากเม็ดมะม่วง (อาจจะต่อกิ่งหรือติดตาก็ได้) ดังนั้นเม็ดมะม่วงจึงเป็นเหตุให้มีต้นมะม่วงขึ้นมา แต่ก็จะต้องอาศัยน้ำและดินฟ้าอากาศ ดังนั้น น้ำดินฟ้าอากาศจึงเป็นปัจจัยสนับสนุนอีกทีหนึ่ง

<u>พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงว่า ไม่มีเหตุ ผลก็จะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ผลเกิดขึ้นมาแล้วจะต้องมีเหตุอย่างแน่นอน ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่คนใดที่จะดลบันดาลอะไร</u>

ขึ้นมาได้ตามชอบใจ แล้วคำว่า "บังเอิญเกิดขึ้นมา" ก็เอามาใช้ในพระพุทธศาสนาไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ผลปรากฏเกิดขึ้นมาแล้ว บางทีก็มาจากเหตุมากมายหลายเหตุ แล้วบางทีก็มีปัจจัยร่วมเป็นจำนวนมากด้วย ตัวอย่างเช่นความรู้สึก "เห็น" เกิดขึ้นเท่านั้นก็มีเหตุอย่างย่อ ๓-๔ เหตุ แล้วก็มีทั้งเหตุทั้งปัจจัยอย่างพิสดารรวมกันถึง ๗๓ มีทั้งเหตุในอดีตชาติและในปัจจุบันชาติร่วมกัน

จักขุวิญญาณ คือความรู้สึก "เห็นรูป" นั้น เป็นจิตหรือวิญญาณซึ่งเป็นวิบาก คือผลของกรรมอันเป็นบาปหรือเป็นบุญที่ได้ทำเอาไว้แต่ในอดีตชาติ เข้ามาร่วมประชุมทำการงานคือ "เห็น" ทำให้เห็นดีหรือเห็นไม่ดีก็ได้ ดังนั้นถ้าไม่มีชาติก่อน ๆ แล้วจะรู้สึก "เห็น" ไม่ได้เลยเป็นอันขาดพิสูจน์กันเมื่อใดก็ได้

ด้วยเหตุดังนี้เอง ผู้ใดเข้าใจว่า การเวียนว่ายตายเกิดไม่มีหรือชาติก่อน ๆ ไม่มี เขาก็จะอธิบายเพียงคำว่า จักขุวิญญาณ คือความรู้สึกเห็นรูปหรือเห็นได้อย่างไรไม่ได้อย่างแน่นอน

สถานที่ภายในบริเวณรั้วของโรงเรียนเล่าก็คับแคบอย่างเหลือเกิน รถจอดไม่กี่คันก็เต็มไปทั้งหมดเหมือนกัน มีนักศึกษาเป็นอันมากที่เข้ามาจอดรถไม่ได้

ขอเชิญท่านสาธุชนทั้งหลายมองดูภาพที่ได้ถ่ายเอาไว้ก็จะเห็นได้ว่าเป็นการสุดปัญญาที่จะยังคงอยู่ในที่นี้ได้ต่อไปซึ่งแน่นอนจะเป็นเหตุทำให้ผลประโยชน์ของประชาชนขาดตกบกพร่องไปอย่างน่าเสียดาย

ด้วยเหตุดังนี้เอง คณะกรรมการจึงได้คิดขยับขยาย โดยไปซื้อที่ดินแห่งใหม่ ตรงกันข้ามกับพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม และบัดนี้ก็ได้สร้างศาลาเอนกประสงค์ขึ้นมา ณ สถานที่นี้หลังหนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว (ขอเชิญดูภาพหน้าปก)

<u>บัดนี้ คณะกรรมการได้ลงมติให้สร้างโรงเรียนพระอภิธรรมขึ้นในสถานที่นี้ เพื่อขยายงานการศึกษาและให้บริการช่วยเหลือความทุกข์กายทุกข์ใจของประชาชนให้กว้าง</u>

นักปราชญ์ราชบัณฑิตย์ท่านใดจะอธิบายไว้ว่า ร่างกายและจิตใจมันทำงานกันโดยพิสดารอย่างไร เช่นในเรื่องสัญชาตญาณ พรสวรรค์ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัสทางกาย คิดนึก ยืน เดิน นั่ง นอน หายใจ กิน ถ่าย หัวเราะ ร้องไห้ ตื่น นอนหลับ ฝัน ละเมอ ทุกข์ หรือสุขได้ ในขณะจุติคือตาย ในขณะปฏิสนธิ คือเกิดเด็กขึ้นมาในครรภ์ของมารดาได้อย่างไร มันทำงานอะไรกันบ้างทั้งร่างกายและจิตใจ (สเปอมาโตโซและโอวั้มเท่านั้น เป็นเด็กขึ้นมาไม่ได้อย่างแน่นอน) แล้วโลภะ โทสะ โมหะ อโลภะ อโทสะ อโมหะ มันมาจากไหน มันทำงานกันอย่างไร เหตุไฉนคนจึงเกิดขึ้นมาได้ เป็นผู้หญิงได้ เป็นผู้ชายได้ แม้เป็นกะเทยก็ได้ บางคนทำไมจึงมีสันดานเป็นผู้ร้าย และบางคนเป็นผู้ดีได้ (การอบรมในชาติ

ปัจจุบันไม่ใช่เป็นเหตุโดยตรง แต่เป็นเพียงเป็นตัวอุดหนุนเท่านั้น) ทำไมคนจึงเป็นใบ้ บ้า ปัญญาอ่อน และพิกลพิการต่าง ๆ นานา ไฉนบางคนจึงมีความร่ำรวย บางคนจึงยากจนค่นแค้น มีความสุขมีความทุกข์ต่าง ๆ กัน เหตุใดคนจึงคิดฆ่าตัวตาย ทั้ง ๆ ที่มีเรื่องเล็กนิดเดียว แต่คนที่มีเรื่องมากมายกลับไม่ยอมฆ่าตัวตาย บางคนทำไมจึงฆ่าตัวตายด้วยยาพิษ ด้วยการผูกคอ แทงตัวตาย ยิงตัวตาย ด้วยการโดดน้ำ ด้วยการให้รถยนต์ทับ ด้วยการโดดลงมาจากตึกหลายชั้น ด้วยการใช้ไฟเผาไหม้หรือโดดลงไปในปล่องภูเขาไฟ และเมื่อถึงที่แล้วจึงตาย แต่ไม่ถึงที่ก็ไม่ตาย ใช่หรือไม่ เพราะเหตุใด

เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องของตัวเองแท้ ๆ อยู่ใกล้ชิดติดกับมันทุกวันทุกคืน แต่เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง และลึกซึ้งจนเกินไป จนสุด

ปัญญาที่ผู้มีกิเลสทั้งหลายจะค้นคว้าหาความจริงได้ ท้าทายผู้อวดดื้อถือดี อวดฉลาดแล้วดูหมิ่นพระพุทธศาสนา โดยหาว่าเป็นเรื่องเพ้อฝันของคนโบราณ โดยคิดว่าตัวเองนั้นยิ่งใหญ่เหนือชั้นกว่าใคร ๆ แต่กลับกลายเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท (แล้วความประมาทอะไร ๆ ก็ไม่มีผลร้ายเท่ากับประมาทในเรื่องของชีวิตจิตใจ เขาจึงเป็นคนที่น่าสงสารอย่างเหลือเกิน เพราะหนทางเดินของเขาในอนาคตนั้นน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงจริง ๆ ขอเชิญอ่านนายแพทย์ผู้เผชิญหน้ากับอิทธิปาฏิหาริย์)

เมื่อคุณพอเข้าใจในเรื่องของเหตุ และปัจจัยตามที่ผมได้บรรยายมาย่อ ๆ แล้ว ต่อจากนี้ผมก็จะขอเสนอเรื่องที่คุณได้ตั้งคำถามเอาไว้ต่อไป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเกรงว่าพระพุทธศาสนาจะเสื่อมสลายไปตามความคิดเห็นง่าย ๆ ของคนที่ชอบอวดดีแล้วตีความเอาตามชอบใจของตน พระองค์จึงได้กำหนดตัวเลขเอาไว้ทั้งหมด มิให้ผู้ใดแสดงธรรมะเอาได้ตามชอบใจ ผมเคยพูดอยู่เสมอ ๆ ว่า ผู้พิพากษาจะตัดสินคดีเอาตามชอบใจโดยไม่อ้างมาตราไม่ได้ จาก

ธัมสังคณีย์ อันเป็นคัมภีร์ที่ ๑ ของอภิธรรม ๗ คัมภีร์ ที่ได้ฟัง จากพระที่สวดหน้าศพบ่อย ๆ ได้วางหลักการณ์ไว้ว่า

๑. กุสลา ธัมมา - - - - ธรรมชาติที่เป็นกุศล

องค์ธรรม ได้แก่ กุศลจิต ๒๑ เจตสิก ๓๘

๒. อกุสลา ธัมมา - - - - ธรรมชาติที่เป็นอกุศล

องค์ธรรม ได้แก่ อกุศลจิต ๑๒ เจตสิก ๒๗

๓. อพยากตา ธัมมา - - - - ธรรมชาติที่ไม่ใช่กุศล ไม่ใช่อกุศล

องค์ธรรม ได้แก่ วิปากจิต ๓๖ กิริยาจิต ๒๐ เจตสิก ๓๘ รูป ๒๘ และนิพพาน

ธรรมชาติอันเป็นบุญ ธรรมชาติอันเป็นบาป และธรรมชาติที่ไม่บุญไม่บาปนี้ เป็นแม่บท แต่ถ้าจะให้ผู้ศึกษาได้มีความรู้ความเข้าใจจริง ๆ แล้ว ก็จำเป็นจะต้องศึกษากันหลายปีทีเดียว ผู้ศึกษาจะค่อย ๆ คลายไปจากความสงสัย แล้วตัดสินเอาได้ด้วยตนเองว่า เรื่องลึกซึ้งของชีวิตจิตใจที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมอบให้นั้น ไม่มีผู้ใดที่จะค้นคว้าเข้าไปให้ถึงได้ แม้จะใช้เวลานานแสนนานสักเท่าใดก็ตาม

(ถ้าศึกษาจริง ๆ จากโรงเรียนก็จะต้องใช้เวลานานปี จึงขอเชิญอ่านจากหนังสือต่าง ๆ ฟังจากเทปบันทึกเสียง ตั้งแต่

ปริจเฉทที่ ๑ ถึง ๙ ของอภิธรรมัตถสังคหะ และเทปบันทึกเสียงที่รวบรัดบรรยายพระอภิธรรมทั้ง ๗ คัมภีร์โดยย่อ ต่อข้าราชการกรมที่ดินจำนวนหลายร้อยท่าน ๓ ครั้ง ครั้งละ ๓ ชั่วโมง รวมเป็นเทปประมาณ ๒๗ ม้วน)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงเรื่องของกรรมเอาไว้ว่า เจตนานั้นคือ กรรม เจตนาก็ได้แก่ความตั้งใจ จงใจ หรือปรารถนา ด้วยเหตุนี้ พฤติกรรมที่ได้แสดงออก เช่น เห็นแล้ว ได้ยินแล้ว กรรมคือบาปหรือบุญก็เกิดขึ้นแล้ว และกรรมที่ว่าเป็นบาปและเป็นบุญนี้มีจำนวนรวมกันเป็น ๒๙ ประเภท

ผมได้บรรยายให้ประชาชนพึงเข้าใจได้ง่าย ๆ ว่า เจตนาคือความตั้งใจนี้ ผู้ใดตั้งใจอย่างไรก็จะได้อย่างนั้น ขอเพียง ๒ อย่าง คือขอให้มีกำลังแรงของเจตนาและขอเวลาให้พอด้วยเท่านั้น

ท. ขอโทษเถิดครับ ที่ว่าผู้ใดตั้งใจอย่างไรก็จะได้อย่างนั้น ผมก็ขอและมีความตั้งใจจะร่ำรวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี ก็จะได้อย่างนั้นหรือครับ

บ. แน่นอน คุณจะต้องได้ตามที่คุณปรารถนา ความเป็นเศรษฐีหรือมหาเศรษฐีจะต้องเป็นของคุณได้โดยไม่ต้องสงสัย แต่คุณจะต้องทำตามเงื่อนไขที่ผมได้กำหนดเอาไว้ นั่นก็คือคุณจะ

ต้องทำเหตุ ได้แก่ถอยความเห็นแก่ตัวลงมาเสียบ้าง แล้วเจตนาปรารถนาดีต่อคนอื่นโดยบริจาคทานช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากด้วยความจริงใจให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้อยู่เสมอ ๆ

กำลังอำนาจของเจตนาปรารถนาดีต่อผู้อื่น ก็จะฝังประทับอยู่ในจิตใจมิให้สูญหายไปไหน มันจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ไป ก็จะส่งเสริมให้คุณฐานะดีขึ้นในชาติต่อไปและชาติหน้าห่าอีกต่อ ๆ ไป ในที่สุดจนเป็นมหาเศรษฐีในชาติหนึ่งจนได้

ท. ต้องคอยไปจนถึงหลายชาติเชียวหรือครับ

บ. คุณจะรีบร้อนให้เป็นไปตามใจได้อย่างไรเล่า เหมือนปลูกต้นทุเรียนจะให้ออกผลทันใจภายในเดือนสองเดือนจะได้หรือ แม้คุณจะรดน้ำพรวนดินวันละหลายหนก็ตาม หรือถ้าปลูกต้นสักแล้วจะให้ได้ผลดีจริง ๆ ก็จะต้องใช้เวลาเป็นร้อยปี หรือเหมือนเด็กหัดอ่านหนังสือก็จะต้องมีเวลาให้เขานานพอสมควร ยิ่งจะเรียนให้จบจนออกทำงานได้ก็จะต้องให้เวลาตั้งแต่เริ่มต้นไป ไม่ต่ำกว่าสิบปี

ถ้าคุณได้เรียนพระอภิธรรมเสียให้เข้าใจ คุณก็จะทราบว่า การกระทำในชาติปัจจุบัน เป็นทิฏฐธรรมเวทนียกรรมเป็นชวนะดวงที่ ๑

มีกำลังน้อยมากยากที่จะส่งผลให้เห็นได้ เพราะส่วนใหญ่ได้มาแต่ปัจจัยตัวการสนับสนุน บางทีก็ไม่ได้ส่งผลให้มองเห็นเลยด้วยซ้ำ เป็นผลที่ปรากฏมาจากเหตุในอดีตชาติ

ด้วยเหตุผลดังนี้เอง การตัดสินว่าเป็นขโมยหรือคดโกงเขาแล้วจะเป็นเหตุให้ต้องติดตราง เหตุกับผลมิได้ตรงกันเหตุขโมยทำทรัพย์ของผู้อื่นให้เสียหาย จะติดตรางไม่ได้ มาจากเหตุที่กักขังผู้อื่นให้เสียอิสรภาพต่างหาก การขโมยหรือคดโกงมิได้เป็นเหตุ

<u>เหมือนคุณไม่ได้กระทำความผิดแล้วไปติดอยู่ในตราง ก็มาจากเหตุที่คุณได้ทำไว้ตั้งแต่ในชาติอดีต คือ กักขังผู้อื่นให้เสียอิสรภาพ อาจกักขังสัตว์ก็ได้ ทำเหตุอย่างไรก็จะได้รับผลอย่างนั้น จะมาจากเหตุขับรถได้อย่างไร กรรมในปัจจุบันเป็นเพียงตัวปัจจัยเข้ามาสนับสนุนเท่านั้น เหตุกับผลจะต้องตรงกัน ถ้าทำทรัพย์สินของผู้อื่นให้เสียหายในชาติอดีต ชาตินี้ก็จะต้องเสียทรัพย์ มี</u>

ไฟไหม้ น้ำท่วม ถูกโกง โดนปล้น โดนจี้ ทำเหตุฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเอาไว้มากก็จะต้องโดนฆ่า อาจจะโดนลูกหลง หรือพยายามฆ่าตัวเองแม้จะเสียใจเพียงเล็กน้อยก็ตาม

กรรมในชาติปัจจุบันแล้วให้ผลในชาติปัจจุบันก็มีเหมือนกัน เป็นเรื่องที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้แสดงเอาไว้เป็นส่วนน้อย ผมจะของดไม่อธิบาย

ในอดีต ข้าราชการหลายท่านชอบออกไปล่าสัตว์ในป่าอยู่เสมอ ๆ ในวันหยุดราชการ วันหนึ่งเกิดยิงกันเองตายไปคนหนึ่ง เพราะคนที่ตายแอบไปหลบซ่อนยิงสัตว์อยู่ในสุมทุมพุ่มไม้แล้วเพื่อนก็คิดว่าเป็นสัตว์ป่าจึงลั่นกระสุนเข้าไป

ใคร ๆ ก็พากันพูดว่า เพราะเหตุชอบไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตให้ตายอยู่เสมอนั่นเอง จึงโดนยิงตาย คุณว่าความเข้าใจว่าเพราะเหตุฆ่าสัตว์ในชาตินี้ถูกต้องหรือไม่

ท. ผมฟังคุณอธิบายมาแล้ว ผมก็พอเข้าใจ ต้องไม่ใช่เหตุเพราะการฆ่าสัตว์ในชาตินี้เป็นแน่ เพราะเป็นทิฏฐธรรมเวทนียกรรม ให้ผลทันตาเห็นในชาตินี้ไม่ได้

ผู้ที่ได้ศึกษาพระอภิธรรมมามีความเข้าใจ ก็จะไม่ปฏิเสธเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงเอาไว้ ซึ่งนักวิชาการผู้ยิ่งใหญ่คนใดก็อธิบายเพียงแต่ "เห็น" ก็ไม่ได้ บางท่านไม่ได้ศึกษาหรือศึกษาเข้าไปไม่ไหวเพราะไม่ยอมศึกษาจริงจังก็แสดงออกมาสู่สาธารณชนว่า ผู้ที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้เช่น ในเรื่อง นรก สวรรค์ ผีสางเทวดาแล้วเป็นคนบ้าคลั่งศาสนา เพ้อฝัน หัวโบราณล้าสมัย เป็นไดโนเสาเป็นเต่าล้านปี แต่น่าอัศจรรย์เหลือเกิน ตัวเองกลับตอบปัญหาที่เกิดอยู่ต่อหน้าของตัวเองแท้ ๆ หาได้ไม่ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ต้องถามให้ลึกลงไปว่าความโลภ และความโกรธที่แฝงอยู่ในจิตใจนั้นมันมาจากไหน มันเกิดขึ้นมาได้ด้วยเหตุอะไร แล้วมันทำงานกันอย่างไรในขณะที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ

ผู้ศึกษาพระอภิธรรมมีความเข้าใจ ก็จะเข้าถึงความลึกซึ้งพิสดารอย่างคาดไม่ถึง แล้วจะได้ทราบคำว่า "ตรัสรู้" ไม่มีเสียแล้ว ก็จะอธิบายเรื่องที่ลึกซึ้งเหล่านี้ไม่ได้ ไม่ว่าผู้ใด ไม่ว่านักปราชญ์ชั้นไหน หรือโลกจะมีความเจริญทางวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ มากมายสักเพียงใด ไม่ว่าโลกนี้หรือโลกไหน หรือในจักรวาลใด **เพราะเรื่องของชีวิตจิตใจนั้นใช่วิสัยของผู้มีกิเลสทั้งหลายจะค้นคว้าเข้าไปให้ถึงได้**

คอของตนเองจนเป็นแผลเลือดออกโซมไปหมด เขาบอกว่าร้อนเฉพาะที่คอมากเหลือเกิน ญาติต้องช่วยกันจับมือทั้งสองข้างมัดกางเอาไว้ไม่ให้มาข่วนที่คอได้

ในอดีตเขาทำนาแล้ว มีเวลาว่างก็ไปเที่ยวหาเต่าเอามาขายและเอาไว้กินเองก็บ่อย ๆ วิธีกินเต่าก็คือ เขาจะสุมไฟให้ลุกโพลงแล้วเอาเต่าวางลงไปบนกองไฟ เต่ามันร้อนทนไม่ไหวก็จะรีบคลานออกมา เขาก็จะจับโยนมันเข้าไปใหม่ ทำดังนี้หลายครั้งจนเต่ามันเดินออกมาไม่ไหว เท้าทั้ง ๔ ถูกเผาไหม้ และที่ร้ายที่สุดก็คือมันร้อนระอุอยู่ภายในกระดอง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ก็คือ ภายในร้อนระอุอย่างแสนสาหัส แต่จะเอาเท้าที่มีเล็บมาปิดตรงกระดองก็ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้มันจึงเอาเล็บเท้าข้างหน้าทั้งสองข้างปิดแถวคอจนเลือดออกโซมไปหมดจนกว่าจะตาย ลองคิดดูว่า มันได้รับความร้อนและทนทุกข์ทรมานสักเพียงใด ขอให้คุณคิดดูว่า เมื่อเขาได้ตายลงไปแล้วจะเกิดที่ไหน

ท. ผมเชื่อว่าจะต้องลงนรกอย่างแน่นอน แต่นรกอยู่ใต้ดินหรือครับ ผมได้ยินเขาว่า สวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดิน แต่คนที่ไม่เชื่อเขาก็คัดค้านว่า ขุดลงไปในดินก็ไม่เห็นเจอะเจอนรก ส่งจรวดขึ้นไปในอวกาศก็ไม่เคยเจอสวรรค์

ป. นรกและสวรรค์อยู่ท่ามกลางจักรวาล เป็นรูปปรมาณู (รายละเอียดขอให้อ่านจากหนังสือ นครนอกพิภพไม่มีผู้ใดเดินทางไปถึงนอกจากจะตายลงไปเสียก่อน

เทวดาชั้นผู้ใหญ่ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับอภิธรรมมูลนิธิมิใช่มี ๑ หรือ ๒ ท่าน หากแต่มีมากมาย เฉพาะคนทรงก็มีอยู่ตั้ง ๑๐ ท่าน ผ่านเข้าไปในร่างหรือบังคับด้วยจิตก็ได้ ท่านมาสร้างมหากุศลโดยมาช่วยในการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ตรวจรักษาโรคตลอดจนดูดวงชะตาราศีหรือดูลายมือให้แก่ประชาชนด้วยอำนาจจิตทุกวันเสาร์ อาทิตย์ จันทร์ โดยมิได้คิดมูลค่าอะไรเลย ทำมาตั้ง ๒๐ ปีแล้ว ปีหนึ่งมีผู้มาให้อภิธรรมมูลนิธิรับใช้หลายหมื่นท่าน ด้วยเหตุนี้ เรื่องสวรรค์ เรื่องนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานต่างๆ จึงเป็นเรื่องเล็ก แล้วเทพทั้งหลายได้แสดงออกมาตรงกับพระไตรปิฎกโดยการบรรยาย บางทีก็แสดงปาฐกถา ไม่ว่าคุณเสถียร โพธินันทะ และอาจารย์โชติกะ ธัมมาจริยะ ผู้เคยเป็นอาจารย์บรรยายพระอภิธรรมชาวพม่าก็เคยมา (อภิธรรมมูลนิธิรับใช้ด้วยจิตศรัทธา ไม่คิดมูลค่าอันเป็นเงินทองประการใด นอกจากจะขอให้มานั่งพึ่งธรรมะเสียก่อน)

ผมขอเสนออณูและปรมาณูในพระพุทธศาสนาอย่างย่อ ๆ ให้ได้เห็น แต่ถ้าศึกษาจริง ๆ แล้วก็คงเป็นปี สำหรับเป็นพื้นฐานที่จะได้ศึกษาต่อ ๆ ไป

๑ ธัญญามาส	= ๗ อูกา
๑ อูกา	= ๗ ลิกขา
๑ ลิกขา	= ๓๖ รถเรณู
๑ รถเรณู	= ๓๖ ตัชชารี
๑ ตัชชารี	= ๓๖ อณู
๑ อณู	= ๓๖ ปรมาณู

๑ ปรมาณูเท่ากับเม็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่งแยกออกไปถึง ๘๒ ล้าน ๓ แสนส่วนเศษ ซึ่งนับว่าเป็นรูปหยาบแล้วมีอยู่ ๑๒ ประเภท เช่น ธาตุดิน และที่ละเอียดกว่านี้มีอยู่ ๑๖ ประเภท เช่น ธาตุน้ำ (ธาตุน้ำเป็นตัวยึดโยง ธาตุทั้งหลายมิให้กระจัดกระจายไม่ใช่น้ำที่ซักผ้าเป็นต้น) ขอเชิญลองอ่านสสารและพลังงาน

ท. บรรดาผีสางเทวดา ที่มีร่างกายเป็นรูปปรมาณูเหล่านี้จะต้องรับการแผ่ส่วนกุศลของมนุษย์ได้เป็นแน่ ดังนั้น ถ้าเราแผ่ส่วนกุศลเราก็จะได้กุศลอยู่เสมอ ผมจึงขอถามคุณว่า ผมยากจน

ออกอย่างนี้แล้วผมจะมีปัญญาอะไรที่จะไปทำบุญให้ทาน และแผ่ส่วนกุศลได้เล่า ประตูของผมถูกปิดตายหมดทุกด้าน

บ. คนโดยมากมักจะพูดว่ายากจนแล้วก็ทำบุญให้ทานไม่ได้ คนที่ฐานะไม่ดีแต่ทำบุญให้ทานด้วยความจริงใจแม้จะน้อยนิดก็ได้บุญมาก เพราะบุญหรือบาป มากหรือน้อย อยู่ที่กำลังแรงของเจตนา นอกจากนี้ก็ควรเจตนาที่จะรักษาศีล ทำสมาธิหรือปฏิบัติวิปัสสนาก็ไม่ต้องเสียเงินทองอะไรเลยแม้แต่น้อย ขึ้นรถ ลงเรือ อยู่ภายในบ้าน มีเวลาสัก ๑๐ หรือ ๑๕ นาที ก็ควรจะทำ กุศล และกุศลอันเป็นปัญญาบารมีก็จะเกิดขึ้นมาได้

ผมขอร้องว่า เวลาขับรถยนต์อย่าทำ อย่าทำนะครับ

นอกจากนั้น การบริจาคทานจะได้ผลทำให้คุณมีกินมีใช้ในอนาคต ชาติหน้าๆ มากๆ ก็จะได้ไม่ยากจนอดอยาก คุณก็สามารถทำได้ทุกวันโดยคุณไม่ต้องเสียเงินเสียทองอะไรเลยแม้แต่บาทเดียว

ท. เอ๊ะ! ไม่เสียเงินทองอะไรเลยแล้วจะเรียกว่าบริจาคทานได้หรือครับ

บ. ทำไมจะไม่ได้ เมื่อคุณยกอาหารพร้อมทั้งขนมนมเนยและน้ำดื่มของคุณออกมาวางไว้แล้ว คุณก็ยกมือไหว้ขอเชิญเทพที่เป็นประธานของบ้านคุณมาทานอาหาร แล้วก็ขอให้เทพที่เป็นประธาน (ที่บ้าน) ช่วยเผื่อแผ่ไปยังพ่อแม่ปู่ย่า ตายาย และผู้ที่ท่าน (เทพ) เห็นสมควรได้ทานอาหารด้วย แล้วคอยสัก ๕ นาที คุณก็รับประทานได้ ทำอย่างนี้วันละ ๓ เวลา ทุก ๆ วันไป คุณคิดว่าได้บริจาคทานน้อยอยู่หรือ แม้คุณจะไปรับประทานที่ไหนคุณก็อธิษฐานบริจาคได้ทุกหนทุกแห่ง แล้วก็คอย ๕ นาที เหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นคุณไม่ได้ทานอาหาร แต่ผ่านไปยังสถานที่ ๆ เห็นสมควรคุณก็ขอแผ่ส่วนกุศลที่คุณได้ทำมาแล้วขอให้ส่วนกุศล ได้แก่บรรดาผีสางเทวดา ณ ที่นั้นได้เสมอ คุณก็ได้บุญ วันหนึ่งหลายหนก็ได้

นอกจากนั้น ทุกคืนก่อนจะนอนคุณก็ควรจะแผ่ส่วนกุศลที่ได้ทำไปแล้วให้แก่สัตว์ทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง แผ่แล้วก็ควรจะตั้ง

เจตนาต่อไปว่า ขอให้กุศลผลบุญที่ได้ทำไปแล้ว จงเป็นพลวปัจจัยสนับสนุนให้ข้าพเจ้าได้มีปัญญาบารมีในปัญหาของชีวิตจิตใจแล้วถึงซึ่งความพ้นทุกข์ คือพ้นไปจากการเวียนว่ายตายเกิดโดยเร็ว แต่อย่างไรก็ดีไม่ควรขอเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี นะครับ เพราะความโลภจะเข้าแล้วบุญที่ได้จะลดลง

ผมขอแถมเรื่องสำคัญที่สุด ให้คุณอีกเรื่องหนึ่งคือ เราหนีกรรมที่เราทำได้ในอดีตไปไม่ได้ แต่เราจะต้องทำกรรมในปัจจุบันเอาไว้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้เพราะถ้ากรรมไม่ดีในอดีตมาให้ผลผลมันจะได้ไม่รุนแรงจนเกินไป แต่ถ้ากรรมดีมาให้ผล ผลก็จะได้เกิดมากขึ้น

ท. ผมพอเข้าใจแล้วครับ ขอขอบพระคุณมาก ผมจะต้องทำอย่างแน่นอน ผมขอถามเป็นครั้งสุดท้ายสักข้อหนึ่ง คือมีนายแพทย์ท่านหนึ่ง ได้แสดงออกทางหนังสือพิมพ์ว่า การปฏิบัติ

วิปัสสนากรรมฐานนั้น ทำให้สติสตังไม่ดี คิดฆ่าตัวตายก็มี ฆ่าตัวตายไปแล้วก็มี บ้าคลั่งไปก็มิใช่น้อย เรื่องนี้ท่านว่าเป็นความจริงหรือไม่

บ. คนพูดไม่ได้ศึกษาธรรมในขั้นลึกซึ้งคือพระอภิธรรมปิฎกซึ่งมีเหตุผลและข้อเท็จจริง ละเอียดลออพิสดารมาก ไม่มีผู้ใดที่จะแสดงได้ นอกจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะเป็นหนทางอันเอกซึ่งมีอยู่สายเดียวที่จะนำผู้ปฏิบัติไปสู่ความพ้นทุกข์ คือพ้นไปจากการเวียนว่ายตายเกิดได้ ผู้ปฏิบัติจะต้องสร้างสติ คือความสำนึกรู้สึกตัว มิให้จิตไหลไปในอกุศลอยู่ตลอดเวลา แล้วจะต้องวางใจปลูกสร้างปัญญาให้เห็นความจริงตามอารมณ์ที่เกิดอยู่ต่อหน้าแล้วเป็นปัจจุบัน

สมาธิและวิปัสสนาแตกต่างห่างไกลกันลิบลับยิ่งกว่าฟ้ากับดินเสียอีก จึงขอเชิญให้ลองศึกษาดูสักพัก

ผู้กำลังสร้างสติและกำลังสร้างปัญญาอยู่แล้วเรื่องอะไรจึงจะสติสตังไม่ดีหรือจะเป็นบ้าไป ปฏิบัติวิปัสสนาไม่ได้เป็นเหตุให้เป็นบ้า ความเป็นบ้ามีเหตุแต่อดีตชาติต่างหาก ผู้มีความเห็นผิดคิดเช่นนี้แล้วแสดงออกมาสู่

สาธารณชน เป็นผู้ที่กระทำบาปอย่างฉกรรจ์ เพราะปิดกั้นหนทางอันแสนประเสริฐที่ประชาชนควรจะได้ (ขอเชิญอ่านสมาธิและวิปัสสนาต่างกันอย่างไร และการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน)

อภิธรรมมูลนิธิมีสำนักปฏิบัติวิปัสสนา ตั้งอยู่ที่อ้อมน้อย ถนนเพชรเกษม กิโลเมตรที่ ๒๔ ในที่ดิน ๒๐ กว่าไร่มีห้องกรรม-ฐาน ๔๕ ห้อง มีเตียงนอน มีโต๊ะหาหาร มีห้องน้ำ มีมุ้งลวดทุกห้อง มีโรงครัว มีน้ำประปา มีไฟฟ้าพร้อม มีห้องประชุม มีพนักงานบริการอาหาร ๓ มื้อ มีครูอาจารย์คอยสอบอารมณ์พร้อม โดยผู้เข้ากรรมฐานไม่ถูกเรียกร้องหรือต้องเสียเงินทองประการใด ถ้าจะทำบุญก็เชิญได้ คุณสอน ไตรยสรรค์ กรรมการบริหารของอภิธรรมมูลนิธิ ดำเนินการอยู่

สถานที่ปฏิบัติวิปัสสนาของอภิธรรมมูลนิธินี้ ได้ดำเนินการมาเกือบจะ ๒๐ ปีแล้ว มีผู้เข้าปฏิบัติผ่านไปแล้วก็ไม่ทราบว่าจำนวนกี่หมื่น ก็ไม่เห็นมีผู้ใดเป็นบ้าเพราะเหตุจากการปฏิบัติเลย แม้แต่สักคนเดียว

ถ้าสมาธิและวิปัสสนาทำให้คนเป็นบ้าแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะสอนทำไม ผู้พูดไม่มีความเข้าใจจึงได้เอา "เหตุ" ซึ่งเป็นปัจจุบันมาใช้ เหมือนที่ผมเคยได้แสดงมาแล้วว่า อดีตชาติไม่มีแล้วจะเห็นและได้ยินได้หรือ

ท่านสาธุชนที่เคารพ

อภิธรรมมูลนิธิ เป็นตึก ๓ ชั้น หลังใหญ่ตั้งอยู่ภายในวัดพระเชตุพน ฯ ด้านตลาดท่าเตียน กรุงเทพ ฯ โดยได้รับความกรุณาจากสมเด็จอดีตพระสังฆราช คือ สมเด็จพระวันรัต ปุ่น ปุณฺณสิริ (สมเด็จป๋า) ได้มอบที่ดินของวัดให้ เพราะเห็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ที่จะได้ขยายพระอภิธรรมปิฎกออกสู่ประชาชน

อภิธรรมมูลนิธิได้ก่อสร้างขึ้นมาโดยอาศัยทุนทรัพย์ ของท่านนักศึกษาและประชาชน ดังนั้น ท่านทั้งหลายจึงเป็นเจ้าของด้วยทุก ๆ ท่าน คณะกรรมการบริหารเสนอตัวเองเข้ามารับใช้ประชาชนเพื่อก่อสร้างกุศล โดยปรารถนาจะให้ประชาชนได้

รับผลตาม วัตถุประสงค์ คือ มีความเข้าใจในพระธรรมอันแสนประเสริฐ และหนทางที่จะพ้นไปจากทุกข์ได้ นั่นก็ได้แก่ในเรื่องของชีวิตจากในพระอภิธรรมปิฎก และสาธารณกุศลคือช่วยเหลือประชาชนในด้านต่าง ๆ เพื่อให้บรรเทาซึ่งความทุกข์ร้อนทั้งกายและใจ เท่าที่จะทำได้

คณะกรรมการบริหารทุกท่านมีจิตใจเป็นกุศล มิได้มีผลประโยชน์อันเป็นเงินทอง ไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือโดยปริยายแต่ประการใด

บัดนี้เวลาล่วงเลยมากว่า ๑๐ ปี ตึกที่เป็นสำนักงาน เป็นโรงเรียน และเป็นสถานที่ช่วยทุกข์ของประชาชนในด้านต่าง ๆ ได้คับแคบมากขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่ว่าในห้องประชุม ห้องเรียนหลายห้อง มีประชาชนมาใช้บริการกันอัดแอมากขึ้น ๆ จนถึงต้องเอาห้องรับแขกเป็นห้องเรียนทุก ๆ วันอาทิตย์

ห้องของหลวงพ่อเสือก็กว้างใหญ่พอสมควร แต่มีผู้มาฟังการบรรยายพระอภิธรรมกันจนแน่นจนต้องยืนกันที่ประตูเต็มไปหมด แม้จะได้สร้างขยายออกไปนอกตึกชั่วคราว โดยยกพื้นขึ้นมาภายนอกตัวตึก แต่น่าประหลาดก็ยังมีนักศึกษามานั่งฟังธรรมะกันนอกหน้าต่าง แล้วบัดนี้ก็เต็มอีก

สถานที่ภายในบริเวณรั้วของโรงเรียนเล่าก็คับแคบอย่างเหลือเกิน รถจอดไม่กี่คันก็เต็มไปทั้งหมดเหมือนกัน มีนักศึกษาเป็นอันมากที่เข้ามาจอดรถไม่ได้

ขอเชิญท่านสาธุชนทั้งหลายมองดูภาพที่ได้ถ่ายเอาไว้ก็จะเห็นได้ว่าเป็นการสุดปัญญาที่จะยังคงอยู่ในที่นี้ได้ต่อไปซึ่งแน่นอนจะเป็นเหตุทำให้ผลประโยชน์ของประชาชนขาดตกบกพร่องไปอย่างน่าเสียดาย

ด้วยเหตุดังนี้เอง คณะกรรมการจึงได้คิดขยับขยาย โดยไปซื้อที่ดินแห่งใหม่ ตรงกันข้ามกับพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม และบัดนี้ก็ได้สร้างศาลาเอนกประสงค์ขึ้นมา ณ สถานที่นี้หลังหนึ่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว (ขอเชิญดูภาพหน้าปก)

<u>บัดนี้ คณะกรรมการได้ลงมติให้สร้างโรงเรียนพระอภิธรรมขึ้นในสถานที่นี้ เพื่อขยายงานการศึกษาและให้บริการช่วยเหลือความทุกข์กายทุกข์ใจของประชาชนให้กว้าง</u>

ขวางยิ่งขึ้น จึงขอเชิญชวนท่านสาธุชนผู้ร่วมความทุกข์ทุก ๆ ท่านได้โปรดร่วมใจกันก่อสร้างปัญญาบารมีของท่านโดยร่วมกันสร้างโรงเรียนขึ้น ปัญญาบารมีนี้จะได้เป็นพี่เลี้ยงที่แสนดีที่จะติดตามชีวิตไปทั้งในชาตินี้และชาติข้างหน้า เพื่อจะได้ปกป้องคุ้มครองอันตรายในระหว่างการเดินทางไกลแล้วนำทางให้ไปจนถึงซึ่งความพ้นทุกข์ได้ในที่สุด

ขอได้โปรดทราบว่า ให้ทานอะไรก็สู้ให้ทานธรรมไม่ได้และ ให้ทานธรรมอะไรก็ไม่เท่าให้ทานปัญญาในปัญหาของชีวิตจิตใจ

ชีวิตนั้นล่วงไป ๆ ราวกับใส่ปีกบิน ไม่ช้าก็แก่เฒ่า และไม่นานเกินรอก็จะต้องกลับไปบ้านเก่า แล้วท่านจะไม่สร้างปัญญา

บารมีของท่านบ้างเลยทีเดียวหรือ ท่านจะทำมากหรือน้อยเท่าใดก็ตามแต่ศรัทธาที่ท่านจะทำได้ ท่านจะทำในเวลานี้หรือนาน ๆ ต่อไปก็ตามแต่ท่านจะสะดวกใจ อภิธรรมมูลนิธิมีความยินดี และพร้อมที่จะต้อนรับอยู่เสมอ และขออนุโมทนาล่วงหน้ามากับท่านผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายโดยทั่วกันด้วย

ขอเชิญญาติมิตรผู้ร่วมความทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลายได้โปรดปลูกสร้างปัญญาเพื่อพัฒนาจิตใจจะได้ติดตามตัวไปตลอดเวลาของการเวียนว่ายตายเกิดในแต่ละชาติ ๆ ข้างหน้า ซึ่งไม่ทราบว่าจะเกิดอยู่ที่ไหนเกิดเป็นอะไร และได้รับความทุกข์หรือความสุขมากน้อยประการใด

ผู้ขาดการพัฒนาปัญญาในปัญหาของชีวิตจิตใจ ก็จะไหลไปในสายทางที่ขรุขระทุระกันดารได้โดยง่าย โปรดอย่าลืมว่าอภิธรรมมูลนิธิกำลังรอรับใช้ท่านทั้งหลาย เพื่อมอบอัญมณีที่แสนประเสริฐอันหาค่ามิได้ให้แก่ท่านและรอคอยอยู่แล้วทุกวัน

พิมพ์ที่ ปรีดาออฟเซทการพิมพ์ อ.เมือง จ.มหาสารคาม โทร. ๗๑๑๙๕๐

อภินันทนาการ

จาก

พลเรือเอก อดุล ตุลยานนท์